

PHẦN BẢY

Qua cơn bão, mặt biển lại phẳng lặng như tờ. Với những cánh tay chèo vững vàng, mạnh khỏe cùng với kinh nghiệm dày dặn của đám phú thuyền Trung Hoa ở phước Châu, cơn thuyền càng lúc càng lướt nhanh. Người thuyền trưởng là Đạo Long nói:

- Các bạn đến đất Phù Tang, các bạn nên biết tí dòng dõi Đức Xuyên trí vì trên hái trăm rười năm rồi đây !

Nhưng lúc này các thế lực Đại Danh, và các vũ-gia (giai cấp thống trị) đã ương hèn sa đọa làm cho nhân dân chết vì đói rách, bệnh tật không kể xiết. Nay thuyền chèo của chúng ta không dừng lại ở các vùng phía Nam như Cửu Châu mà đến thẳng bờ biển Nại Lương đỗ hàng rồi trở về Trung Quốc ngay.

Lôi Phong hỏi:

- Vừa rồi thuyền trưởng có cho biết là ở nước Phù Tang có chuyện lạ là sao?

Đạo Long nghe hỏi bèn nói:

- Các hạ không rõ ! Dân gian khốn cùng vì bọn Mạc Phủ. Đại Danh và bọn giàu có cho vay nặng lãi. Ở thị thành thì bị nạn cướp giựt, ở thôn quê người dân nổi lên, dựng chiếu rách làm cờ, kéo nhau hàng trăm ngàn người, phá kho lương của bọn thống trị Mạc Phủ để phát chẩn - cho dân đói. Nói như thế, để các vị khi đặt chân lên đảo khỏi ngạc nhiên, vì luôn luôn có cảnh chết đói, giết chóc lẫn nhau đầy dẫy trước mắt các vị đấy. Lý Tuyết Đào nghe nói, ra vẻ kinh sợ:

- Ôi chao? Như thế thì ghê quá!

Đạo Tường em Đạo Long từ lâu chăm chú nhìn cô gái có vẻ mặt thông minh cương nghị, làm cho chàng có cảm tình.

Nghe nàng nói thế anh ta bảo:

- Không hề gì? Dân "Bách Tính Nhất Quý" phong trào nông dân và Đả Hủy công nhân phu phen, nghèo khổ thành thị không hại chúng ta đâu. Vì chúng ta cũng là các dân phu nghèo khổ như họ cả thôi.

Tường Hùng cười vang lên:

- Các vị còn than nghèo! Lạ thật hỏi thuyền trưởng

Đạo Long và Đạo Tường biết ý nói :

Các vị là dân Trung Quốc không rõ chúng tôi đâu. Chủ nhân là bọn chủ kho hàng ở Nại tương. Còn chúng tôi coi thuyền cũng chỉ đi làm thuê cho họ thôi.

Tường Hùng mới gật đầu nói :

- Thế thì tôi làm. Ngờ các vị là chủ nhân của thuyền chèo này?

Đạo Tường nói:

- Bọn chủ nhân nó ít khi xông pha nơi sóng gió như vậy lắm. Tuy nhiên chúng tôi cũng được họ tin tưởng giao khoán tất cả cho được việc.

Đạo Long tiếp lời người em:

Thà đi biển vật lộn với sóng gió còn hơn là ở tại đảo chết đói lăn ra đầy đường, ăn mày nhai cả cây khô nữa!

- Như thế chắc là có nhiều người muốn đi biển !

- Khó đi ra ngoài biển lắm. Phải có sự tin cậy của Mạc Phủ, và giấy thông hành nữa chứ?

Chợt Lôi Phong chuyển sang việc mình nói :

- Nghe nói vùng Bắc Hải Đạo rất lạnh lẽo xa xăm!

- Nơi đó luôn luôn sóng gầm, gió thét tuyết phủ quanh năm. Người Phù Tang ở đây cũng ít, chỉ có những vị chơn tu thần đạo trụ trì ở các thần Cung miếu, và các đoàn chiến thuyền để ngăn chống Hàn Quốc và Nga la tư mà thôi.

Lôi Phong lại hỏi :

Có một người lừng danh tên là Xuyên Đảo Phương Tử, và một người là Sài Điền Thực, nhị vị có biết không?

Đạo Long, Đạo Tường đứng bật dậy. Quắc mắt sáng rực nhìn ba người nước Nam.

- Các vị hỏi để làm gì ?

- Chúng tôi nghe có người nhắc đến hành tung ghê gớm của họ.

Đạo Long nói:

- Thế cũng phải ! Họ lừng danh khắp các xứ phương Đông, cả Nga la tư, Triều Tiên nữa. Tuy nhiên, chúng tôi là người dân Phù Tang không muốn đề cập đến họ.

- Sao thế ? Chắc họ có hành động ghê gớm và đe dọa cả mọi người?

Lý Tuyết Đào lộ vẻ thơ ngây, rất dễ thương.

- Các vị thuyền trưởng chắc trọng đám người " ĐảHủy " ?

Đạo Tường mỉm cười .

- Họ cũng là thợ thuyền khốn khổ như chúng ta. Còn Xuyên Đảo Phương Tử, hay Điền Hoàng..., họ ở giai tầng khác.

Hồng Châu nói một câu rất " tâm lý ":

- Như thế... chúng ta cùng là bạn thân cả chứ!

Đạo Tường cười ý nhị:

- Bạn thân cả? Cả nam lẫn nữ !

Rồi chàng đưa mắt nhìn Lý Tuyết Đào Lại nhìn thấy ngọn gươm đeo bên hông liền hỏi:

- Cô nương cung là dòng võ sĩ đạo?

Lôi Phong ngại Lý Tuyết Đào làm lộ chuyện bèn nói:

- Không, chúng tôi không phải võ sĩ đạo, chỉ học chút ít võ nghệ để phòng thân.

- Các vị đều mang kiếm, đao. Chắc là kiếm pháp giỏi lắm?

Đạo Long hát hàm hỏi.

-Thật ra anh em Đạo Long, Đạo Tường là đôi võ ..sĩ đạo, vũ gia đã thất thời. Cha ông họ vì chống lại Mạc Phủ, và bọn Thần Cung Miếu Xuyên Đảo Phương Tử, Điền Hoành nên theo con đường mật lộ của " Đả Hủy "

Câu hỏi có vẻ khách khí, và như thấy bọn Lôi Phong mang kiếm nên sinh ra ý đồ ky Võ: gia phù Tang là, những tay kiếm sĩ tuyệt luân nên luôn luôn "mục hạ vô nhân". Họ có mặc cảm và khinh thường các tay kiếm Trung Quốc, Đạo Long, Đạo Tường ngỡ ba người nước Nam là dân Phước Kiến, nên nói như vậy.

Chính Tường Hùng cũng ngỡ ba người là dân miền biên-địa của Trung Nguyên. Họ Tường thì sợ việc tranh biện về kiếm cung võ nghệ sẽ đưa đến chia rẽ trên thuyền giữa lúc còn lênh đênh trên bể cả. Họ Tường đẩy câu chuyện sang hướng khác.

Liệu chúng ta đến Nại Lương lúc nào?

- Đi đường biển vòng qua thêm lục địa ít ra cũng nửa tháng, Họ Tường trở mắt:

- Thế thì chuỗi chín rục hết?

Đạo Long gật gù:

- Chúng ta là dân thương thuyền, đánh cá biển. Cá được có khi hằng tuần hằng tháng mới vào bờ vẫn còn tươi.

Lý Tuyết Đào cười:

- Chuỗi thì khác? Chỉ một hai ngày chính đến hổng luôn ?

- Không hề gì. Chở chuỗi, tất nhiên cp1 loại thuốc làm cho rau quả, cả chuỗi đều xanh tươi như thường. Dẫu ba bốn tháng cũng chẳng hư hao gì ?

Trời về đêm, ánh sao lấp lánh trên nền trời trong vắt. Họ đốt đèn sáng rục cả khoang thuyền, rồi để cho vài người giữ lái, coi buồm. Còn tất cả ngồi trước mũi thuyền trò chuyện vui vẻ. Đạo Long là tay thuyền trưởng kinh nghiệm, từ

Phù Tang sang Trung Quốc nhiều lần nên đã thuộc cả từng đợt thủy triều lên xuống, các ngọn gió mùa, và cả các vùng đá ngầm trên biển Đông.

Nửa tháng trôi qua, thuyền cập bến Nại Lương. Sau khi cho chuỗi lên kho hàng, Lôi Phong tráng sĩ xoay qua từ giả mọi người, rồi nói với Tưởng Hùng :

- Chúng tôi đi dạo phố đến chiều sẽ trở lại. Tưởng Hùng nói:
- Nhân huynh đi thì về sớm, kéo chúng tôi chờ đợi.

Lý Tuyết Đào hỏi :

- Tưởng huynh có đi dạo phố không ?

Tưởng Hùng lắc đầu :

- Tôi đã đến đất này nhiều lần. Biết cả rồi. tuy nhiên các vị đi thì thận trọng. Bọn vũ sĩ đạo thấy ai đeo kiếm trước mắt thì chúng sinh sự ngay đấy!

Lý Tuyết Đào nói :

- Chúng tôi sẽ lưu ý. Cảm ơn đại ca!

Rồi ba người xách hành lý của mình, ra khỏi khu phố ven bờ biển.

Họ không biết đi về đâu. Lúc này hàng quán đều đóng cửa im lìm, vì đám dân nghèo đang phá một số kho lúa của bọn giàu chia cho đám người đói rách, tiếng kêu gọi la hét vang dậy khắp nơi. Ba anh em cứ đi, thỉnh thoảng có vài ba xác chết, vết máu còn chưa khô, dường như mới trải qua một cuộc chém giết đẫm máu ác nghiệt ở đây. Trong đám đông, có một hành khất bước đến, nói bằng giọng Trung Quốc :

- Các vị có phải là người Phúc Châu ?

Lôi Phong nhanh nhẹn gật đầu rồi hỏi :

- Còn túc hạ là ai? Sao lại cùng khổ thế này ?

Người ấy đáp:

- Chúng tôi là một số người Thiên địa hội Tứ Xuyên. Bị Càn Long truy nã nên phải lên thuyền lánh nạn đến đây. Nay lại gặp cơn đói khổ. Thật là tuyệt địa!

Lôi Phong dò hỏi :

Các hạ danh tánh là chi!

- Tôi là Sĩ Nguyên, Bang chủ ở đất này.
- Vậy các hạ có nơi lánh mình chẳng?
- Ở đâu mà chẳng được!

Lôi Phong tráng sĩ nói :

- Chúng tôi cần nhờ các hạ một tay.

Người ấy nói :

- Vậy chúng ta đến miếu Long Thần gần đây mà nói chuyện. Nói rồi Sĩ Nguyên lập tức chống đũa cầu bồng đi trước, phía sau ba tay bị gậy từ xa bước cà thọt theo rất nhanh.

Sĩ Nguyên nói :

- Họ là Cái bang trưởng lão đó, không hề chi đâu. Tất cả đến tòa Long Thần miếu vắng vẻ, ngoài miếu có vài ba người ăn mày ngồi dưới gốc cây, dường như họ đang ăn khoai củ gì đấy.

- Bọn Đại Danh, Quý tộc, Mạc Phủ thì vàng bạc đầy kho, kiếm khí súng đạn đầy ắp. Còn chúng dân thì đói khổ, cơm gạo khoai củ không có mà ăn... chết bờ chết bụi chẳng biết bao nhiêu.

Một người khác trong đám ăn mày nói :

- Ai lại chẳng muốn danh dự. Nhưng thật khốn nạn! Đói khổ như vậy, còn trao đổi con cái với nhau mà ăn thịt thì còn gì nữa mà danh dự.

Khi thấy cái Bang chủ và các người lạ tới, bọn ăn mày lấm lét đứng cả lên, dựa vào tường nhìn theo.

- Bọn họ là thương khách mới sang, đều là dân Phước Châu cả đấy?

Có cái Bang chủ, nên đám khát thực này, không dám hành động lỗ mãng chi cả. Khi tất cả vào sâu bên trong, Bang chủ chỉ tay xuống dãy bàn dài cho các thí chủ của miếu Long Thần ngồi mà nói :

- Các vị ngồi đây. Cả thành phố này chỉ có nơi đây là thanh tịnh. Vì là nơi tụ tập của bang hội chúng tôi nên chẳng ai phiền hà gì đến.

Lôi Phong tráng sĩ vừa ngồi xuống, đã vội lấy ra mấy đồng tiền nhà Thanh và vài nén bạc nói:

Bang chủ lấy chút ít chi dụng. Xin giúp chúng tôi vài điều Bang chủ hỏi:

- Nhân huynh từ xa đến, định hỏi gì ?

Lôi Phong đáp :

- Chúng tôi xin hỏi Bang chủ một việc quan trọng. Nếu Bang chủ là người của Thiên Địa Hội thì là đồng hội của chúng ta.

- Phải !

Lôi Phong nói:

- Các hạ có biết Thần Cung Miếu Phù Tang của bản đạo hay không?

- Biết Thần Cung miếu nơi nào chẳng có?

- Các hạ có biết Xuyên Đảo Phương Tử là người như thế nào chẳng?

- Là một nữ lang tuyệt đẹp võ nghệ phi thường. Nhưng dưới trướng của Điền đại nhân.

- Có phải Điền Hoành chăng? Lôi Phong hỏi.

- Phải đấy! Họ đều ở Bắc Hải Đạo cả!

Tuy nhiên, nơi Trung Cung Tự mới chính là sào huyệt của chúng.

Lôi Phong hỏi:

- Có phải Trung Cung tự ở tại Nại Lương này hay không ?

Bang chủ gật đầu, rồi nói:

- Trung Cung tự ở kinh đô cũng có, ở Nại Lương cũng có mà ở Bắc Hải Đạo cũng có. Chẳng biết thực là họ ở đâu. Tùy cơ ứng biến, tùy thời mà lộ tung tích. Tuy nhiên đối với Mạc Phủ, thì Điền Hoành mới là tay lợi hại nhất.

Vừa rồi hắn bắt được quận chúa mang về Trung Cung miếu để tiện giao cho Mạc Phủ làm con tin.

- Tại sao lại bắt nàng làm con tin ?

- Vì yêu sách với vua Càn Long, để họ rảnh tay đưa bọn Thần đạo và vũ sĩ đạo xuống vùng Đông Nam á châu. Chúng tôi ngại sau này nhà Thanh hay là cả Hán tộc, đất Trung Quốc sẽ bị bọn Phù Tang thôn tính cả.

Lôi Phong tráng sĩ nói:

Các hạ là người cao kiến. Nay bọn Thần đạo Phù Tang đang lần bước xuống phương Nam. Tinh thần quốc gia chủng tộc của chúng cực đoan nhưng chạm vào bức tường thành Đại Việt chắc khó mà thắng được.

Bang chủ nói :

Nay nhân huynh tìm hiểu như thế để làm gì ?

- Nhờ các hạ giúp cho Thiên Địa Hội chúng ta, để khôi phục Minh triều.

- Lẽ đó tất nhiên ? Nhưng phải làm gì bây giờ. Các hạ trợ giúp chúng tôi, đưa đường đến tìm Quận chúa Thu Ngân đem về cho Càn Long. Các hạ có muốn trở về cứu quốc hay chăng ?

Bang chủ xúc động:

- Đó là điều hằng mong ước của tôi. Ra đi khỏi đất nước rồi, mình mới mong được chết ở quê nhà là điều sở nguyện nhất.

Lôi Phong biết đã đánh trúng tâm trạng của gã Bang chủ Thiên Địa Hội, bao năm trôi nổi bơ vơ đói khổ ở xứ Phù Tang này.

Bèn nói tiếp:

- Chúng ta tìm lại được Thu Ngân quận chúa thì yêu sách gì với Càn Long mà chẳng được! Bang chủ nói:

Như thế đêm nay chúng ta cùng đột nhập vào Trung Cung Tự ở thành Nại Lương. Chắc cũng là điều bất ngờ đối với Thần đạo Phù Tang.

Sĩ Nguyên Bang chủ nói với ba người nước Nam :

- Nay đã gần Trung Cung Tự, bên trong canh phòng nghiêm mật lắm. Và lại bọn Mạc Phủ thường hay đến đây cầu phúc lộc nên Trung Cung Tự giàu có nhất nhì đế đô trong cổ tự này không thiếu gì các báu vật.

Lôi Phong nói :

- Chúng ta nên nhờ các vị Cái bang giúp một tay. Trung Cung Tự có nhiều ngõ, nhiều phòng, nhiều cửa, khó mà lọt vào chính điện được.

Sĩ Nguyên đáp:

Nay ta có ba vị trưởng ião, Cái bang ở đây có chín vị tất cả Chúng ta sẽ triệu tập thêm sáu người nữa, đều là các tay võ công cao cường. Họ cũng đã có kinh nghiệm giao tranh với các kiếm gia đất Phù Tang, không hề lùi bước trong những đường kiếm của võ sĩ đạo. Chúng ta cứ cho ba người vào một cửa quấy phá. Nhân đó chúng ta sẽ tiến vào trung đường thế nào cũng biết rõ bọn này có giam cầm Thu Ngân quận chúa ở đây không.

Hồng Châu nói :

- Riêng anh em ta cũng nên mỗi người cùng theo ba vị Cái bang trưởng ião vào một cửa. Để có gặp việc khẩn cấp thì báo tin và bảo vệ cho nhau.

Sĩ Nguyên hỏi:

- Còn cô nương, tôi nghĩ nên ở bên ngoài tòa cổ miếu nhỏ kia. Để khi xong việc, chúng ta sẽ tựu cả về đây, sau đó rút đi.

Lý Tuyệt Đào nói :

- Tiểu nữ muốn đi cùng các vị, liễu nữ cũng biết võ công nữa mà !

- Chốn ấy nguy hiểm vô cùng, cô nương chớ vào, ngoài tiếp sức thì hay hơn.

Lôi Phong tráng sĩ thò tay vào túi áo rộng móc ra một thứ hỏa pháo, đó là hỏa hổ của Tây Sn trao cho Lý Tuyệt Đào rồi nói:

- Hãy cầm lấy vật này. Nếu bọn Trung Cung tự đuổi theo chúng tôi ngặt nghèo thì hãy tung hỏa pháo này về hướng chúng nó, để cứu chúng tôi.

Lý Tuyệt Đào đón lấy vừa bảo:

- Mấy ngày ở Thăng Long tôi đã có học qua cách xử dụng loại hỏa hổ ghê gớm này rồi. Thật là nhất nhon địch vạn là nhờ nó đấy.

- Chỉ mang được có mười chiếc mà thôi. Khi khăn cấp lấm mới xài. Hiền muội hãy giữ gìn cẩn thận và nhớ châm ngòi thuốc cho cháy như pháo rồi mới ném vào chúng.

Lý Tuyết Đào nói:

- Tiểu muội có biết và xử dụng khá rành hiên huynh hãy an tâm. Tiểu muội ở lại đây trên cành cây kia?

- Trung Cung Tự chỉ cách đây có một dặm thôi. Nhưng để gọi các vị trưởng lão đến cho đủ rồi hãy chia việc mà làm. Nói rồi Sĩ Nguyên xoay lại một vị trưởng lão nói :

- Phiền Trần Lâm lão huynh đi gọi ngay. Trần Lâm vội cuối đầu tuân lệnh ra đi.

Trần Lâm đi một lát, đã thấy có ba vị trưởng lão Cái bang chông gậy đi vùn vụt đến, Trần Lâm nói:

- Chúng tôi tìm mãi không thấy ba người kia chỉ có ba lão chết bầm đang ăn vụng bột ở gần Thần Cung Miếu, nên gọi tới đây.

Sĩ Nguyên hỏi:

Lũ tiêu Cái bang không bảo họ ở đâu ư?

Chúng nó cũng chẳng biết. Có đứa thì nói ở Trung Cung Tự hôm nay có đại lễ gì đấy, có lẽ bọn trưởng lão nhà ta đói ăn vụng rồi.

Sĩ Nguyên nói :

- Thôi chúng ta cùng đi đến Trung Cung Tự. Dọc đường Sĩ Nguyên dặn dò cẩn thận về việc cùng nhau đột nhập Trung Cung Tự, xong việc thì tìm thuyền mà trở về Trung Quốc.

Các lão nghe nói rất thích chí, và hy vọng cùng với ba người nước Nam sẽ phá hủy Trung Cung Tự thành công để sớm trở về Tổ quốc.

Hồng Châu đi theo ba vị trưởng lão.

Người mặc áo nâu chột một mắt là Vô ảnh Kiếm Trưng Quân. Người kẻ đó luôn khoác một chiếc khăn lớn quanh mình sọc đen lo đờ rách là Ung Trảo Công Quách Đại Hùng. Người thứ ba lưng gù, đi như rùa bò là Bạch Long Tu Cổ Giả Tử vì có hàm râu trắng như cước trong rất cổ quái. Tất cả sẽ từ chính điện đi vào: Rồi túa ra thám thính đột nhập các phòng ốc thờ phụng bên trong.

Còn Lôi Phong thì đi với Bang chủ Sĩ Nguyên và các lão Trần Lâm, Mộ Dung Chính, Tiểu Hán Trung.

Mấy hôm nay Trung Cung Tự cửa đóng then cài thật chặt, người bên ngoài nhận xét có vài lý do như, dân đói đang bạo loạn khắp nơi, thứ nữa có mấy chiếc thuyền cập bến, dường như có việc gì cơ mật mà Trung Cung Tự phải bế môn như thế.

Bọn Cái bang và nhóm người nước Việt lần theo đám người lam lũ nên chẳng ai để ý. Họ kéo qua Trung Cung Tự thì dừng lại.

Bấy giờ Lôi Phong tráng sĩ và Hồng Châu cùng nhau quan sát khu Trung Cung Tự rộng bao la và hùng vĩ vô cùng.

Lôi Phong tráng sĩ nói :

Đây là một nơi tôn nghiêm cao cả, tiếc thay lại là nơi ả náu của bọn người tham lam, nhiều cuồng vọng, gây mối loạn khắp bốn phương, để tạo nghiệp ác với cái mộng chinh phục võ lâm thiên hạ, thật đáng nực cười?

Khi bọn Cái bang kéo đến cổng Trung Cung Tự, bỗng nghe tiếng vọng âm-âm của loại trống "gôm", âm vang của nó làm khơi dậy tinh thần võ sĩ đạo ghê gớm.

Sĩ Nguyên Bang Chủ chợt dừng lại, nói mau:

- Hôm nay trong Trung Cung Tự có cuộc đại lễ, không khí trang nghiêm cẩn mật vô cùng. Tiếng trống đó là báo hiệu tin đại hội mở đầu. Chúng ta khó mà đột nhập được.

Tuy nhiên, chúng ta ăn mặc cái bang như vậy thử chổng gậy vào chính điện xem sao.

- Cổng tòa chính điện có mấy tay võ sĩ đang canh gác ở đấy.

- Trời tối sầm, ta vượt tường vào vậy.

Lôi Phong nói xong, chàng quan sát thấy có một mảng tường thấp, gần đây có mấy hàng cây bá hương che phủ kín mít bèn nói :

- Chỗ đó ta vào được. Nhưng cần quý vị làm huyền não, ngoài cổng cho chúng không sinh nghi.

Sĩ Nguyên nói:

- Mộ dung Chính, Trần Lâm, và Tiêu Hán Trung đến khát thực và gây huyền não ở cổng trước đi.

Ba người lập tức xách bị gậy đi liền.

- Còn một cổng phụ ở sau, Vô ảnh Kiếm Trương Quân, Ung Trảo Công Quách Đại Hùng, Bạch Long tu Cổ Giả Tử đến gây huyền não nhanh lên. Ta và Lôi Phong, Hồng Châu vượt tường và vào bên trong. Chỉ trong chốc lát thôi, bọn võ sĩ và các tăng lữ trong Trung Cung Tự kéo ra cả hai phía. Bọn chúng gọi nhau, ngỡ là bọn Bách tính Nhất Quỷ và bọn Đả Hủy đến quấy phá. Lôi Phong, Hồng Châu và Sĩ Nguyên vượt bờ tường nhìn vào trong. Giữa Trung Cung Tự là khoảng sân rộng lát gạch sạch bóng. Những tòa đại tự cất rất thoáng, cách nhau một khoảng, giữa bên trong tòa đại tự này. Chưa ai nhìn ra được bọn họ.

Sĩ Nguyên nói :

- Bấy giờ chúng ta đến thẳng chính điện chứ?

Lôi Phong tráng sĩ nói với Hồng Châu:

- Chúng ta cứ đường hoàng mà vào

Hồng Châu nói :

Phải đấy, chúng ta sẽ đại diện cho Tây Sơn vào hỏi thăm chúa Bắc Hải Đạo xem chúng hỏi đáp thế nào cho biết.

Sĩ Nguyên nói:

- Đến đây là một mắt một còn. Ta còn lo sợ điều chi nữa.

Rồi ba người đi thẳng vào giữa chính điện. Bên trong cờ phượng, đèn lồng, nến sáng ánh lên rực rỡ muôn màu. Thật là một đại tự nguy nga. Chính giữa có thờ một vị thần và rất nhiều tượng Phật.

Thần và Phật thờ chung do sự hợp nhất đồng nguyên Thần đạo, Phật đạo cả Lão giáo nữa của người Phù Tang.

Sĩ Nguyên chỉ tay về pho tượng cao đến hai trượng ở giữa tòa chính điện nói:

- Đó là tượng Vũ Tá Bát Phan Thần. Còn pho tượng nguy nga sáng rực kia đang có nhiều người phủ phục lễ bái đó là Hương Xuân Thần.

Thiên Hoàng của họ còn là một vị thần có quyền năng tuyệt đỉnh vĩ đại nhất mà mọi người dân từ Mạc Phủ, Đại danh đến các thứ dân đều phải tôn thờ tuyệt đối.

Tiếng trống "Gôn" khua dồn dập, âm âm như những cơn biển động, sóng bủa gió gào. Những ngọn nến, và những cây lửa sáng ngời tỏa rực hào quang, kẻ yếu đuối tinh thần phải rùn mình khiếp hãi mỗi khi trông thấy cảnh tôn nghiêm cùng cực đó.

Tất cả đều phủ phục như đang cầu khẩn thần linh và đức Phật hộ trì. Vì thế mà khi nhóm Sĩ Nguyên đi vào không ai để ý đến. Ba người tôn trọng tín ngưỡng của họ, nên vội ngồi ngay xuống một thạch bàn bằng phẳng trên mặt đất ở giữa sân tòa chính điện thờ thủ hộ Đơn Sanh Minh Thần.

Giữa không khí trang nghiêm, bỗng dưng tắt hẳn, để cho tiếng la hét, tiếng vũ khí khua động chan chát vang dậy. Mọi người vội đứng lên, và vị lão tăng trụ trì là Không Hải Đại khoát tay áo rộng một cái nói :

Tạ lễ thần linh và chủ Phật mười phương. Rồi lại quay sang một vị đại sư mặc áo già lam gần đó, nói như ra lệnh.

- Tới Trường thiên sư, dẫn chúng tăng ra ngoài xem thử.

Sĩ Nguyên thông thấy Xuyên Đảo Phương Tử và Điền Hoành đứng bên cạnh Tới Trường thiên sư cũng sắp bước ra bèn nói với Lôi Phong:

- Những người mà các vị đi tìm kia Tại Trung Cung Tự chẳng lẽ nơi tôn nghiêm thế này lại là nơi sào huyệt của bọn vũ sĩ đạo hay sao.

Sĩ Nguyên nói:

- Đây là nơi thờ Thần và Phật (Thần tích Phật bản) nhưng bọn Xuyên Đảo phương Tử đến đây, chắc là bên trong có việc cơ mật gì đấy.

- Theo như lệnh của đại đô đốc và nữ tướng Bùi Thị Xuân người muốn chúng ta xuất hiện tại Bắc Hải Đạo là nơi sào huyệt chính của chúng, và làm cho chúng một phen thất Đảo kinh hồn. Có lẽ chúng ta không nên xuất hiện ở đây, để gieo sự bất mãn trong tầng chúng Phù Tang.

Sĩ Nguyên nói :

- Phù Tang bây giờ do bọn Mạc Phủ thống trị. Bọn thương gia giàu có lấn áp quyền hành của bọn võ sĩ đạo. Chúng phần đông là thủ hạ của bọn quyền thế mà thôi. Ta không cần phải quan tâm bọn ấy quá lắm như lời thiên hạ đồn địa. Bắc Hải Đạo là căn cứ phát xuất của chúng suốt tháng quanh năm chìm trong sa mù và tuyết phủ. Đó là nơi trọng yếu, để mọi sự hoạt động chống lại Hàn Quốc, Trung Quốc và Nga la tư. Muốn truy nguyên điếm chúng nó pháp xuất để chống lại vùng Đông Nam á châu, có lẽ quý vị nên tìm về vùng Quan Đông và vùng Cửu Châu thì đúng hơn. Việc của quý vị là lo cho đất Việt, chúng tôi là người Thiên Địa Hội có cảm tình với Tây Sơn nên giúp đỡ để sau này về với 12 vị Tổng binh khỏi phải hổ người.

Lúc này bọn Tới Trường thiên sư đã tiến đến gần các người đang ngồi. Họ đồng đứng lên, khi đó Lôi Phong tráng sĩ nói:

- Để mặc tôi đôi phó. Các vị cứ đứng yên và khi nào cấp bách lắm mới ra tay chặn chúng lại.

- Kính chào đại lão thiên sư !

Tới Trường thiên sư đưa đôi mắt đỏ ngầu nhìn Lôi Phong và đồng bọn rồi cất giọng như chuông hồi lớn:

- Các thí chủ từ phương xa đến, có mục đích gì mà lại vào đây?

Lôi Phong tráng sĩ nói:

- Chúng tôi từ phương Nam, nước việt đến đây. Có thông điệp của Quang Trung hoàng đế ủy nhiệm. Nhưng chúng tôi không muốn là người sứ giả đến ra mắt Thiên Hoàng về việc nhỏ. Chúng tôi chỉ muốn thảo luận với người của Thần Giáo và thủ lĩnh của Bắc Hải Đạo mà thôi.

Xuyên Đảo Phương Tử, đôi mắt xé lên với vẻ kiêu ngạo hỏi:

Các vị muốn tìm ra thủ lĩnh của Bắc Hải Đạo, chúng tôi muốn biết các vị đặt vấn đề gì ?

Lôi Phong tráng sĩ nói :

- Mô phật! xừ chúng tôi cũng thờ Thần và Phật như quý vị Thần vương chúng tôi là vua Hùng dựng nước truyền đến hôm nay, cũng như Thiên Hoàng

của quý vị cai trị được bình yên không ai xâm phạm lãnh thổ và công việc nội bộ của nhau. Phải làm sao cho biên cương và công việc hai dân tộc được sống trong cảnh thanh bình lạc nghiệp.

Xuyên Đảo Phương Tử cười lạt :

- Các người đã theo ta đến đây. Các người ngỡ ta không biết hay sao. Chẳng qua ta để thuyền trưởng Đạo Long đưa các người đến đây cho rõ sức mạnh của Thiên Hoàng. Chúng ta nghĩ là các người phải quì xuống trước Thần tích ở tòa Trung Cung Tự này làm lễ, sau đó xưng tội với dòng võ sĩ đạo Phù Tang chúng ta. Như thế các người ở phương Nam đến đây mới mong bình an .

Lôi Phong tráng sĩ nói lớn :

- Bọn võ lâm Phù Tang ỷ có thanh kiếm bén thì võ lâm Tây Sơn chúng ta chẳng có ngọn thương dài hay sao?

Lúc bấy giờ Tồi Trương thiên sư ôn tồn nói :

- Mô phật ! các vị muốn tranh hùng xin ra khỏi tòa thiên viện này, ở đây là cửa Phật, chuyện chém giết xin bỏ qua cho.

Xuyên Đảo Phương Tử quát mắt nói :

- Đại thiên sư đã dạy bảo như thế, chúng tôi xin vâng. Như thế, hẹn với võ sĩ Tây Sơn tại Bắc Hải Đạo, cứ đến tòa Phật Bửu Tự đại thiên viện, chúng ta chờ sẵn các người. Nói rồi lại quay sang Điền Hoàn:

- Ta về Bắc Hải Đạo ngay đi!

Điền Hoàn gật đầu :

Bọn võ lâm Tây Sơn đến đây gây hấn là mua lấy cái chết. Ta sẽ làm lễ hỏa táng rồi ném xác các người xuống tận lòng Bắc Hải, các người còn dương oai diệu võ với Thần đạo Phù Tang chẳng ?

Lôi Phong nói :

- Ở đây bất tiện! Các người muốn rút về Bắc Hải Đạo! Dù sao ta cũng sẽ đến nơi gặp các người một lần để trả món nợ mà các người đột nhập vào cố thành Phú Xuân khi xưa.

Sài Điền Thực nói :

- Thôi chớ nhiều tiếng vô ích. Hãy đến so gươm trước thân tượng của Bắc Hải Đạo. Ta sợ các người chưa đến được thì thân xác đã ra tro bụi rồi.

Nói xong Điền Hoàn và Xuyên Đảo Phương Tử bước ra một cỗ xe sơn màu đen, có mấy tên Phi Cước khiêng chạy như bay.

Các thiên sư chào nhóm người Tây Sơn và nói :

- Chư vị muốn gì cứ đến Bắc Hải Đạo. Tuy nhiên Phật dạy cấm sát sanh. Loài người vọng động chuốc lấy oán thù với nhau thật là vô minh...! Nói rồi bèn dất tăng chúng vào bên trong.

Nhóm Tây Sơn cùng các vị trưởng lão Cái bang trở về cổ miếu.

Sĩ Nguyên nói :

- Xuyên Đảo Phương Tử ẩn hiện không lường. Có khi nào lại bỏ qua chuyện này mà hẹn chúng ta ở tại Bắc Hải Đạo Chắc là tại Trung Cung Tự này có điều bí ẩn, chúng không muốn xảy ra tại đây có điều khó xử cho chúng. Nhất định như thế! Lúc ấy, có hai vị đại sư cầm thiền trượng bước ra, chấp tay xá dài một cái và nói :

- Chón Phật đài không nên để dấy duyên trần thế. Xin phiền quý vị dời gót cho.

Lôi Phong tráng sĩ hỏi :

- Đại Trung Cung Tự này quý vị đã tiếp Xuyên Đảo Phương Tử được thì tiếp Tây Sơn nghĩa sĩ đến kính lễ Phật cũng được chứ?

- Phật đài đã xong đại lễ. Xin phiền quý vị thí chủ đợi dịp khác vậy.

Lôi Phong tráng sĩ mỉm cười:

- Bọn Thần giáo các người đến vùng Cao Bằng, Lạng Sơn lập Thần Cung Miếu. Xuyên Đảo Phương Tử trợ giúp bọn Trịnh Kiếm Cung ở Mãnh Thiên Động hành thích đức vua. Cho các người biết, chúng ta những nghĩa sĩ Tây Sơn đến đây để hỏi căn do điều ấy. Ai là kẻ chủ trương lập Thần giáo tại nước Nam thì nên xét lại cho cẩn thận.

Nước Nam ta có vị Thần Vương là vua Hùng, thời nhà Tống có thần tướng Lý Thường Kiệt đánh sang đến Lương Quảng. Các người muốn cậy thanh kiếm và cung tên, bạo lực để thôn tín thiên hạ, không phải dễ chi đâu ! Hôm nay chúng ta đặt dấu vết tại đây, bảo kẻ nào muốn ôm mộng bá chủ thì liệu mà hứng lấy hậu quả không lường được đây !

Nói rồi bèn cùng các vị Cái bang bước ra khỏi Trung Cung Tự. Tất cả đến miếu thổ thần thì đã có Lý Tuyết Đào chờ đón.

Lôi Phong nói :

- Phải tìm ngựa đuổi theo chúng nó. Chắc quận chúa Thu Ngân có mặt trong các cỗ xe sơn đen của bọn Phi Cước.

Sĩ nguyên nói :

- Bọn Phi Cước võ nghệ cao cường. Chúng đã từng áp tải các đoàn ghe thuyền hàng vạn thạch, các đoàn xe băng qua rừng núi đầm lầy đi trên năm con đường chính đến năm lộ thành thị lớn khắp nơi. Nếu muốn chặn chúng ta mà giao tranh, thì chúng chỉ cần dừng xe chắn ngang đèo là xong.

Hồng Châu nói :

- Từ lúc sang đất Nại Lương đến nay chưa giao đấu với bọn Thần giáo. Phù Tang trận nào: Không biết võ công họ ra sao?

Sĩ nguyên nói:

- Võ công họ thâm hậu, giỏi kiếm thuật. Tại Bắc Hải Đạo chắc chắn không phải Xuyên Đảo Phương Tử là tay đệ nhất kiếm.

Nay chúng ta đuổi theo bọn Xuyên Đảo Phương Tử đến Bắc Hải Đạo chắc chắn là sẽ có nhiều tay kiếm xuất hiện đón chúng ta thôi.

Lúc đó đi ngang một cánh rừng thông. Trong rừng ánh lửa lập lòe. Buổi rạng đông vàng thái dương sáng rực nhô lên khỏi mặt biển. Gió vẫn gào tiếng sóng vỗ âm âm đưa vào không ngớt.

Bảy tay đại cái bang, ba người nghĩa sĩ nước Nam trở thuật đại hành cổ lướt thật nhanh theo bọn Phi Cước đang đưa xe chạy vùn vụt phía trước.

Cho đến khi trời sáng hẳn, cỗ xe dừng lại trên một ngọn đèo cao.

Mây trắng phủ man mác trên đỉnh đèo.

Si Nguyên nói:

- Đây là con lộ chính đi về hướng Tây Bắc. Bọn Xuyên Đảo Phương Tử đã dừng lại, chúng nó chờ ta đó.

Lý Tuyết Đào nói :

- Tiểu muội có nghe nữ hiệp Bùi Phương Đài sư muội của đô đốc Bùi Thị Xuân võ công đao pháp lợi hại vô cùng. Ước chi ta có thanh Ô Long Đao của Bùi Phương Đài thì có lo gì thanh Thái Dương Kiếm của Xuyên Đảo Phương Tử.

Cả đoàn dừng: lại, vì lúc này bọn võ sĩ đạo Phù Tang đã đứng khoanh tay trước mặt. Nhưng lạ lùng thay! Bọn này đều bịt mặt, quần trên, đầu một chiếc khăn đen. Cả người toàn vận y phục dạ hành. Còn Xuyên Đảo Phương Tử, Sài Điền Thực, Điền Hoàn đều không có ở đó. Lý Tuyết Đào kinh ngạc không kém .

- Chẳng lẽ chúng thay hình đổi dạng nhanh thế được.

- Cả bọn có đến hai mươi tên bịt mặt rất quái dị.

- Chẳng lẽ chúng dấu chúng ta!

Sĩ Nguyên nói:

- Bọn này là bọn Bích Thổ Du Trường, phái Ninza trộm đạo khét tiếng của đất Phù Tang đây.

Lý Tuyết Đào hỏi:

- Sao gọi là Bích Thở Du Tường?

- Chúng chuyên hành động ám muội theo lệnh của thủ lĩnh. Ở đây thủ lĩnh của họ có tư thất thường hoàng ở đất kinh đô. Hắn tên là Hắc Điền Nghĩa Lang.

- Chúng nó định làm gì ta.

Sĩ Nguyên nói:

- Tất nhiên là chúng đang bủa vây la. Mạng lệnh của Hắc Điền Nghĩa Lang không thua gì bọn Thần Cung Miếu Bắc Hải Đạo. Từ lâu cả hai nhóm này kinh chống nhau quyết liệt.

- Ô thế mà hôm nay chúng xuất' hiện từ cỗ xe của bọn Phi Cước. Chẳng lẽ... Đó là lời nói của vô ảnh kiếm Trương Quân.

Lão Bạch Long Tu Cổ Giả Tử nói:

- Việc giang hồ võ lâm mà!

- Thì việc giang hồ võ lâm nhưng phải phân biệt hắc bạch chứ ?

- Bọn Thần Cung Miếu cũng như bọn Bích Thở Du Tường toàn là Hắc đạo cả! Duy có bọn Bạch Long Phú Sĩ, bọn này mới đường hoàng anh hùng hào hơn bọn kia.

Sĩ Nguyên cười nói:

- Nơi nào có Hắc đạo nơi ấy có Bạch đạo. Việc giang hồ có xung có khắc. Để lời coi!

Lão Bạch Long Tu Cổ Giả Tử vuốt chòm râu cước cười hề hề:

- Lão đây... cũng là Bạch đạo chứ ?

Lúc đó bọn Bích Thở Du Tường đến. Tên thủ lĩnh chớp ánh mắt đỏ rực gian ác, nói giọng khàn khàn:

- Đây bọn Đại Cái bang Nại Lương. Các ngươi không nên xen vào việc thiên hạ!

Sĩ Nguyên cười lạt hỏi gằn:

- Hôm nay ta mới biết Hắc Điền Nghĩa Lang lại cúi đầu trước gối của nàng Xuyên Đảo Phương Tử?

- Còn bọn ngươi sao lại gây rối loạn ở Trung Cung tự Ta lạ gì nhóm Thiên Địa Hội Tứ Xuyên bám gót Tây Sơn.

Lý Tuyết Đào lấy làm lạ hỏi Hồng Châu:

- Hồng đại ca ! Như thế sao?

- Hiện muội hỏi thế nào ?

- Tại sao chúng biết được việc của Tây Sơn ?

- Võ lâm thiên hạ bồn bề giao lưu, dù một hành tung kỳ bí gì, nhỏ đến đâu đều có người nói đến. Có gì lạ đâu?

- Thế mà Xuyên Đảo Phương Tử lại nhờ đến tay bọn Bích Thổ Du Tường Ninza chặn chúng ta!

Sĩ Nguyên nói:

- Bọn Ninza này lợi hại lắm chớ xem thường. Nói rồi đưa mắt nhìn tên thủ lĩnh nói:

- Xuyên Đảo Phương Tử có âm mưu thống trị, định tràn xuống Đông Nam á châu. Bây giờ nàng gây thù chuốc oán với Tây Sơn. Vì thế mà võ lâm Tây Sơn đáp thuyền bè đến. Nại Lương truy lùng:

- Ha! ha ! ta không ngờ bọn phương Nam lại cả gan như thế. Nay các ngươi nên quay về. Nếu còn nán ở lại nước Phù Tang chúng ta để dò dẫm quân tình nữa thì ta không dung thứ đâu.

Lôi Phong tráng sĩ nói:

- Việc thần đạo Phù Tang Bắc Hải Đạo gây họa và gây việc oán thù với chúng ta, lẽ nào bỏ qua cho được.

Người là người thuộc phái Ninza, tại sao nhúng tay vào làm gì. Xuyên Đảo Phương Tử có lẽ gồm bọn võ lâm nước việt rồi đấy!

Hắc Điền Nghĩa Lang nói :

- Đây là việc của giang hồ, có người cần đến chúng ta, người liệu có đủ nghìn lượng vàng nghìn lạng bạc trả cho ta chăng?

Hồng Châu gằn giọng:

- Tại sao lại phải trả giá đắt thế?

- Vì dòng họ Điền trả ta để bắt các ngươi với giá ấy đấy ?

Hồng Châu nói:

- Ta có thể trả cho ngươi một lạng gọi là lam lễ ban sơ có được chăng?

Hắc Điền Nghĩa Lang quắc mắt hừ lên một tiếng, rồi đáp.

- Người tên họ là gì ? Để ta ghi vào quyển tử ký! Thư của ta trước khi thể xác ngươi bị xé làm đôi.

Hồng Châu nói:

- Ta vừa nghe Cái bang chủ bảo cho biết hành động mờ ám vì tiền của ngươi. Thế mà bọn Thần đạo Phù Tang vẫn mờ ám không dám la độc thủ lại định trút tội cho bọn Bích Thổ Du Tường các ngươi. Hắc Điền Nghĩa Lang rút

phất thanh trường kiếm lấp lánh trước ánh sáng thái dương, hấn khoá lên một vòng rồi nói.

Chưa bao giờ ta rút kiếm mà kẻ địch toàn thây cả?

Hồng Châu lùi lại, từ từ rút thanh kiếm báu của mình ra.

Chàng nói :

- Hắc Điền Nghĩa Lang muốn biểu dương tài nghệ thì có ta tiếp đây.

Hắc Điền Nghĩa Lang thu hết tinh thần từ từ nâng kiếm lên cao, rùn bộ chờ đợi. Đôi mắt hấn nhìn thẳng về phía Hồng Châu. Còn Hồng Châu, chàng vừa muốn tìm hiểu đối phương, tìm hiểu kiếm pháp Phù Tang thì đã gặp ngay tay đại cao thủ.

Chàng không bao giờ xem thường đối phương. Với kiếm pháp, hồng một đường to kẽ tóc thì thiết mạng như chơi. Hai đối thủ gờm nhau chưa bên nào mở, thế công. Chợt cả hai cùng hét lên một tiếng lớn lời tiến lên chém nhau. Hai ngọn kiếm chạm nhau nhất đầu tiên tóe lửa. Đánh mới ba hiệp, rời cả hai lùi lại. Họ bây giờ như hai con mãnh hổ vờn môi. Kiếm quang tỏa ánh sáng vun vút thật là kỳ phùng địch thủ. Đánh thêm mười hiệp nữa. Hắc Điền Nghĩa Lang dừng, gươm nhảy ra ngoài nói :

Kiếm pháp Tây Sơn thật hay !

Rồi xo gươm vào bao kiếm phất tay áo rộng một cái, cỗ xe chở một "Bích Thổ Du Tường nhân" chạy như bay biến qua khỏi đỉnh đèo.

Xuyên Đảo Phương Tử hay là chính là Điền Hoành hấn cái trang như thế? Các vị có nghĩ ra chưa? - Sĩ Nguyên nói.

- Chuyện bất ngờ quá.

Hồng Châu nói với mọi người:

- Dường như họ chiến đấu không cần có chiến thắng!

- Họ kiêu ngạo lắm! Đánh thì đánh đi thì đi thôi!

Hồng Châu nói:

- Lần sau chẳng nên để như thế nữa?

Sĩ Nguyên nói:

- Xem đường kiếm của nhơn huynh, có lẽ đó là kiếm pháp của Bạch Hạc?

Hồng Châu nói:

- Bạch Hạc có mà Tây Sơn cũng có.

- Dường như nhơn huynh vẫn lưu tình với chúng?

- Kiếm pháp họ cao diệu lắm. Nhưng cái tính cuồng ngạo đó chẳng làm chi ta được đâu!

- Chúng ta lên đường đi thôi. Không biết bọn Xuyên Đảo Phương, Tử hay là Hắc. Điền Nghĩa Lang thật. Chúng nó có thể đánh lộn con đen.

Một lão cái bang nói.

Lý Tuyệt Đào tiếp lời.

- Dù bọn nào thì cũng là kẻ cố ngăn chặn chúng ta hành động tại đất này. Càng kín đáo bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.

Cái bang chủ vừa cười vừa nói:

- Chúng ta đã lộ tông tích rồi. Giờ đây sẽ có nhiều bọn kiếm sĩ Phù Tang đến đây đọ chiến, khi mà họ biết có những vũ sĩ Tây Sơn ngang nhiên đặt bước tung hoành trên đất nước họ.

Tất cả ra thôn trang bên sườn núi. Họ thấy có một đoàn phi Cước chạy ngược đến.

Lôi Phong nói với Cái Bang chủ :

- Chúng ta cần nhiều ngựa! Nên nài mua lại đoàn ngựa họ kéo theo đây?

Cái Bang chủ nói :

- Nếu muốn mua ngựa của bọn Phi Cước thì nên trả giá thật đắt, chúng sẽ bán ngay:

- Nhờ Bang chủ chặn chúng lại.

Vũ Hi. Điền Tú Gia là một tay bộ hạ đắc lực của Mạc Phủ ở Đông Kinh. Hắn đưa ngựa đến Nại Lương bán cho bọn thương gia. Thấy có bọn Cái bang chặn đường, bọn Phi Cước tiên lên hò hét ra oai. Vũ Hi Điền Tú Gia tóc vàng như râu bắp, quần chiếc khăn đỏ ngang đầu, hình thù dữ tợn, bước sòng sọc đến hỏi .

- Bọn hành khất kia, sao dám chặn đường vũ sĩ của Mạc Phủ?

Cái Bang chủ tiến lên cúi đầu chào kính cẩn mà nói:

- Kính thưa đại nhân! Chúng tôi xin trả giá đắt để mua ngựa của ngài. Ngài sẽ khỏi phải mang xuống Nại Lương tìm môi lái cho mắc công vả- lại, ở Nại Lương đang có hàng vạn bọn Bách Tính. Nhất Quỷ đói khát san sàng liều chết, để bắt ngựa. Ngài chỉ có mười người làm sao chống lại chúng.

Vũ Hi Điền Tú Gia gầm gừ:

Hừ! ta sợ gì chúng. Tuy nhiên các người trả giá đắt ta sẽ bán.

Sĩ Nguyên hỏi:

- Mười hai con ngựa! Giá bao nhiêu?

- Người trả ta bằng tiền gì?

- Tiền nhà Thanh ! Có chịu không?

- Tốt! Ta lính là ba mươi hai lạng.

- Ba mươi lạng Sĩ Nguyên nói:

- Hừ ! đưa bạc ta xem.

Lôi Phong rút trong bọc ra một hạt ngọc bích xanh lấp lánh hỏi:

- Xứ Phù Tang nhiều ngọc trai, nhưng có loại nào quý, như ngọc Vân Đồn của chúng tôi không?

Đưa ta xem!

Lôi Phong hỏi vặn.

- Liệu ngài có cướp ngọc chúng Lôi chăng?

Danh dự võ sĩ đạo mà! Sao lại làm chuyện bỉ ổi đó được ! Thế Vân Đồn là ở đâu?

Lôi Phong biết mình đã lỡ lời: Đành nói tiếp. - Vân Đồn ở đất Việt, phương Nam:

Vũ Hi Điền Tú Gia xem ngọc rồi gật gù cười nói :

Tốt lắm! Ta chịu giao ngựa cho người. Ta để ngọc này làm của gia bảo. Cần đổi ngọc lấy ngựa nữa chăng?

Lôi Phong cười nói:

- Chúng tôi chỉ có hạt ngọc này để đổi lấy đoàn ngựa ấy thôi.

- Được ! Ta trao ngựa cho đây, nhưng các người cần đi gấp làm gì, hãy vây đoàn với chúng ta đến quán của mẹ Ô. Ta gần đây, uống một vài bình cho đỡ lạnh rồi đi.

Nói lời hấn ta thúc ngựa một cái, con ngựa nhảy dựng lên, hấn lại nương thế nhày vọt lên lưng ngựa, chạy đến gần Lôi Phong vỗ vào vai chàng. Cử chỉ rất thần mật:

Chúng ta Nam, Bắc, Đông, Tây gì cũng là anh em cả. Các hạ theo đạo gì thế? Riêng chúng tôi, người từ Bắc Hải Đạo đây, tôi thích Lão Tử?

Lôi Phong cũng là người quý trọng thuyết Lão Tử, Trang Tử nên nói:

- Thuyết Lão Trang cao cả và nghệ sĩ lắm? Tôi cũng thích. Nhưng không phải là người theo đạo Lão.

Vũ Hi. Điền Tú Gia hỏi:

- Hay là theo học phái Vương Đương Minh?

- Cũng không!

Thế thì theo ai ?

- Chúng tôi thích Khổng Tử - Lão Tử - Trang Tử và Lục Tương Sơn. Tuy nhiên, chúng tôi cùng toàn thể dân tộc đều kính trọng từ vua Hùng Vương vị Thần Vương khai quốc cho đến đức Trần Hưng Đạo Vương ba lần thắng giặc Mông Cổ. Toàn thể người Việt gần như đều có tinh thần của Trần Hưng Đạo cả. Họ nói chuyện qua lời thông dịch lưu loát của Cái bang chủ Sĩ Nguyên!

- Đại nhân về Bắc Hải Đạo? - Lôi Phong tráng sĩ hỏi.

Vũ Hi Điền Tú Gia nói :

- Tôi, mua ngựa bán ngựa, theo lệnh của Mạc Phủ, Đại Danh ở Đông Kinh. Nhưng hết chuyên ngựa này, tôi phải lên Bắc Hải Đạo có việc với đoàn người võ sĩ của Thống Soái Đằng Nguyên.

Sĩ Nguyên nghe nói gật gù một lúc bảo:

- Dường như thống soái họ Đằng Nguyên ở phương Nam không muốn cho chúa Bắc Hải Đạo nắm quyền nhiếp Chính (Nhiếp Chính Quang Bạch coi hết văn, võ) để tạo thêm thế lực, đẩy họ Đằng Nguyên xuống bể Đông ? Sĩ Nguyên vừa nói vừa cười, ra vẻ ta đây đã nắm cả tình thế.

Lúc này đoàn người ngựa đã đến thôn Hoa Đào, dưới những cây bá hương, và anh đào nở bông phơi phới, một tòa trang viên hiện ra.

Trước hoa viên có chiếc phượng đề tòa tử quán ÔTA!

- Rượu SaKê ngoan tuyệt,

Gió Đông xua tuyết bay mịt mù :

Đoàn người về Bắc Hải Đạo

Ung dung ngồi uống rượu

Và nhớ những con Kinh nghệ dưới bể Đông.

Tất cả đều cật ngựa dưới gốc cây anh đào vào quán. Dường như người trong vùng đã tề tựu chật cả trong quán. Nhưng còn một chiếc bàn lớn đặt ngoài mái hiên, những làn gió đưa hoa Anh Đào rơi rụng đầy sân.

Họ ngồi cả bên ngoài, vừa gọi rượu uống vừa ngắm buổi chiều đang phủ dần xuống trên ngọn núi chen lẫn trong mây mù.

Sau đêm nghỉ trọ ở đó, sáng hôm sau tất cả lên đường đi về hướng Từ Hạ để ra bể.

Khi bọn họ đi được một dặm, đến vùng thủy thảo xanh um, lau sậy chen lẫn các đảo nhỏ, mọc lơ nhô khắp nơi. Bỗng nghe có tiếng còi rúc lên trong sương mờ buổi sáng.

Sĩ Nguyên nói:

Tiếng còi rít này như tiếng tù và của người Bắc Hải Đạo.

Vũ Hỉ Điền Tú Gia nói:

Tiếng còi của Hà Di đó. Dừng lại một lát xem. Sĩ Nguyên và mọi người đều dừng lại. Sĩ Nguyên hỏi:

- Hà Di là một dân tộc thiểu số ở Bắc Hải Đạo thuộc vùng núi non cần cỗi, quanh năm suốt tháng mờ mịt trong sương mù ấy.

- Hà Di đây là tên của một người vũ sĩ đại diện cho dân Hà Di ở Bắc-Hải Đạo, Hà Di và cả Liêm Túc nữa. Người của họ Đẳng Nguyên. Chứ không phải là giọng người Hà Di đâu.

Lúc đó trong sương sớm, hai người đội mũ da gấu tuyết lù lù hiện ra.

Vũ Hỉ Điền Tú Gia nói :

- Đây, họ là Hà Di và Liêm Túc. Cả hai có tài thiện xạ Họ cũng đi tìm bọn Điền Hoàn và Xuyên Đảo Phương Tử đây! Nói rồi cùng nhau giới thiệu làm quen. Trong số người đi theo, Vũ Hỉ Điền Tú Gia gọi họ đi về Đông Kinh tất cả. Chỉ riêng Hà Di, Liêm Túc và Vũ Hỉ Điền Tú Gia cùng nhập chung với đại Cái bang đi về hướng Từ Hạ mà thôi.

Chúng ta còn đón thêm một nữ vũ sĩ nữa rồi hãy đi Hà Di nói.

- Nữ vũ sĩ của Mạc Phủ ĐÔNG Kinh: - Liêm Túc nói tiếp và báo thêm - Nàng có một danh hiệu rất Trung Quốc là Cát-Tường hiệp nữ: Vốn dòng võ đạo Nga Mi Tứ Xuyên từ Trung Quốc trốn nạn Thanh triều sang đây, được dòng Đẳng Xuyên rất trọng vọng.

Lại nghe một hồi còi nữa, rồi lại hiện ra một nữ lang mặc thanh y đẹp đẽ như Tây Tử giáng trần.

Lôi Phong đưa mắt nhìn nàng, nàng vội cúi đầu chào tất cả mọi người.

Vũ Hỉ Điền Tú Gia vội bảo:

- Thanh y nữ đại hiệp tên thật là Cát Tường, thiên hạ quen đồn là Cát Tường hiệp nữ đây!

- Sĩ Nguyên lại nói một tràng tiếng Phù Tang để giới thiệu danh tánh mọi người.

Vũ Hỉ Điền Tú Gia nói:

- Các vị trong Cái bang đều có việc tìm đến Bắc Hải Đạo. Họ tuy mục đích và phương hướng hành động khác ta. Nhưng đều có mục đích chung là trừ cho được họ Điền Hoàn và Xuyên Đảo Phương Tử, Triệt hạ cả sào huyệt của giọng Đẳng Nguyên. Ai nấy đều lất hân hoan. Họ ngồi vây đoàn dưới gốc cây bá hương và dỡ lương thực ra mời nhau.

Sĩ Nguyên chợt nói:

- Chúng ta nên Dun trà uống cho đỡ cái lạnh. Thật ra một người có võ công cao, nội công thâm hậu như hần ta, cái lạnh đâu có thể xâm chiếm toàn thân dễ dàng. Chỉ vì hần ta là một tay bọm trà.

Liêm Túc cũng reo lên:

- Uống trà trước đã rồi đi cũng chưa muộn, Cát Tường đưa đôi mắt như có thôi miên thu hết cả hồn phách mọi người nhìn về phía Lôi Phong:

- Chắc tráng sĩ từ phương Nam đến ít dùng trà ?

Lôi Phong nghe tiếng nói vừa trong vừa âm áp của người nữ hiệp sĩ mới quen, chàng cảm thấy lòng mình dấy lên một sự rung động lạ thường, chàng ngập ngừng nói:

- Buổi sáng sương mù, uống trà rất tuyệt. Đâu phải người phương Nam ít dùng trà. Các hạ có thích ngồi vào trà thất hay chăng?

Lôi Phong đáp:

- Trà Thất hay Trà Đạo, chúng tôi không quen. Nhưng tôi nghĩ càng thoải mái bao nhiêu uống trà càng thích bấy nhiêu. Đôi khi vì quá trau chuốt mà ngồi trong Trà thất không thích thú bằng ngồi trên mỏm đá này nhìn ra bốn phương mù mịt.

Dường như các hạ là một thi nhân ? Lôi Phong chỉ lắc đầu cười, không đáp.

Lý Tuyết Đào vui vẻ hỏi :

- Chắc là Cát Tường cô nương có tuyệt nghệ pha trà. Xin cho chúng tôi thưởng thức đi.

Cát Tường mỉm cười :

- Chúng tôi cũng từ Trung Quốc sang đây. Ở khá lâu nên tập theo nghi thức Trà Đạo của Phù Tang, vì thế mà biết chút ít việc Dun nước pha trà. Tuy nhiên, chúng ta nên giản dị hóa trà đạo hôm nay, ngồi đây uống trà giữa thiên nhiên hơn là uống trà để ngắm nhìn sự vật.

Lôi Phong chưa kịp nói thì Bang chủ Sĩ Nguyên nói:

- Trà rượu thi tứ là cốt cách phong lưu của người nghệ sĩ Món nào cũng đầy công mới đạt được cao siêu. Cũng như cầm kỳ thi họa, muốn đến đỉnh cao nghệ thuật thì phải hội nhập vào thiên nhiên sự vật mà xuất thần, nên nét vẽ, câu thơ, cung cầm, tiếng hát vậy.

Chợt lão Vô Ảnh Kiếm Trương Quân hỏi:

- Thế còn vô công thì sao?

Bạch Long Tu Cổ Giả Tử cười ngất, vuốt chòm râu trắng như cước nói:

- Võ công cũng như âm nhạc phải có nội lực phi phàm rồi mới nói gì thì nói. Cát Tường nghe giọng nó ăn trót, nằng trố mắt nhìn về trưởng lão cổ quái hỏi:

- Võ công, âm nhạc... nội lực phi phàm là thế nào?

Bạch Long Tu Cổ Giả Tử lại cười nói:

- Cát Tường cô nương không tin ư? Cô nương có nghe ai gảy khúc "Đường về Bắc Hải" bằng đàn Bạch Long tu hay chẳng?

Cát Tường lại không hiểu:

- Gảy khúc "Đường về Bắc Hải" bằng đàn Bạch Long Tu. Thật tiếu muội đi khắp gầm trời chưa hề nghe nói đến một lời nào về chuyện ấy cả.

Bạch Long Tu nói :

- Phải! Vì đàn Bạch Long Tu chỉ có lão hủ đây biết đàn mà thôi. Và cây đàn ấy, chỉ có lão phu là người duy nhất có mà thôi.

Bang chủ Sĩ Nguyên lâu nay biết ý hay đùa của lão Cổ Giả Tử, nên nói :

- Cát Tường cô *nương* là người mới, quen. Lão không nên nói, đùa mà thất lễ với cô nương.

Cát Tường vội vua tay:

- Không có chi cả? xin Bang chủ chớ trách trưởng lão.

Lý Tuyết Đào cũng nói:

Bạch long tu và khúc đàn , "Đường về Bắc Hải Đạo" như thế nào, xin lão huynh cho chúng tôi được thưởng thức hôm nay thì thật là... kỳ tuyệt !

- Chờ Cát Tường cô nương pha trà xong, lão phu sẽ lên đây... gảy khúc đàn cho quý vị nghe. Sĩ Nguyên cô nín không để bật ra tiếng cười, còn Vô Ảnh Kiếm Trương Quân, Ung Trảo Công, Quách Đại Hùng, Mộ Dung Chính, Tiêu Hán Trung, Trần Lâm đều đỏ mặt tía tai cười lên sùn sụt.

Hồng Châu lạ lùng ngó Lôi Phong, còn Lý Tuyết Đào thì lui cui lượm củi hái cành khô, cùng Cát Tường đi pha trà.

Vũ Hi Điền Tú Gia và Liêm Túc ngồi quan sát mọi người và tính toán việc lên đường sao cho thật bí mật kín đáo. Vì họ đi như thế này khá đông. Tất cả gần hai mươi người làm sao khỏi tầm quan sát của bọn Bắc Hải Đạo Điền Hoành.

Nhắc lại bọn Bắc Hải Đạo xưa nay vẫn tranh ngôi vị với các họ Đại Danh và Mạc Phủ tại miền Nam tức miền Nam nước Nhật xưa kia. Vì thế mà khi các địa phận ở vùng này, bọn Xuyên Đảo. phương Tử không muốn hành động bộc lộ quá e sanh biến và bất lợi. Nhất là nàng ta đang giữ Thu Ngân quận chúa trong cỗ xe của bọn Phi Cước trên đường ra biển, để lên thuyền bí mật về Bắc Hải Đạo. Nàng ta cũng biết bọn võ sĩ đạo của các Đại Danh, Mạc Phủ và các tông phái Miền Nam luôn luôn theo dõi từng bước của mình.

Pha trà xong, mọi người tề tựu quanh Cát Tường và Bạch Long Tu Cổ Giả Tử.

Họ vừa uống trà, vừa chú tâm nghe Cổ Giả Tử nói về việc đạo đàn của lão ta. Sĩ Nguyên thì xem là câu chuyện đầy tính cách khôi hài thôi chẳng chú ý lắm mà kéo Lôi Phong, Vũ Hỉ Điền Tú Gia, Hồng Châu ra một gốc dưới tàng cây bá hương cao ngất mà bàn bạc.

Khi thưởng thức hương vị đậm tình nồng ấm của trà nguyên tinh chất, lão Bạch Long Tu nói:

- Các vị thưởng thức trà có ngon tuyệt không? Riêng lão thì thông khoái vô cùng. Đường như hương trà này Cát Tường cô nương có để thêm chút ít hương hoa đặc biệt gì rất nồng nàn ở trong ấy.

Cát Tường cả thẹn, hai má đỏ hồng, Long lanh ánh mắt nhìn xuống ấm trà nhỏ mà nàng luôn mang theo, nói nhỏ:

- Mỗi người tiếp viên trà đạo, đều có gói gắm chút ít hương vị và cả tâm tư của mình nữa vào ấm trà và dòng trà chảy ra chan hòa trên miệng bát, Vả lại, ấm trà Giang Tô này, tiểu muội mang từ Trung Quốc sang đây mang nặng tình quê hương xứ sở.

Bạch Long Tu. Cổ Giả Tử nói:

Trà thơm mùi phong nhã của trang anh thư nữ hiệp có khác trà của bọn thường nhân nặng nề vật chất hơn thiệt đồ đen. Chỉ mấy ngụm trà thôi đã lâm cho tinh thần lão phấn khởi và hứng cảm lên rồi?

- Thế thì lão bá cho nghe đàn Bạch Long tu đi!

- Khúc Đường về Bắc Hải Đạo !

Bạch Long Tu Cổ Giả Tử ngồi nghiêng nghiêng lấy tay gõ vào miệng bình sứ Giang Tô và ngân nga khúc hát:

"...Đường biển cả mênh mông "đại'hải"

Vượt sóng to buồn lớn thung dung

Mây cuông sấm chớp biển Đông.

Mưa nguồn ải Bắc nhẹ lòng viễn du.

Này bé cá mịt mù sương khói

Cuộc trần ai chìm nổi hư linh,

Danh kia bóng nộ vô hình

Lắng nghe cung bậc hữu tình ta đây !"

Mọi người bắt đầu say sưa giọng khàn khàn của lão ta lại vang vang trong sương khói vào thu. Rồi lạ thay, những tiếng tơ ngân lên thật ấm, thật nồng nàn. Đôi khi lại trong vắt véo von như tiếng chim quyên kêu hót trên đầu núi. Lão

đang bung mười ngón tay lướt qua diu dặt trên những cọng râu bạc như cước của mình.

Không biết là nội lực phi thường của lão vận dụng kỳ tài như thế nào, mà râu dựng lên cứng danh như dây tơ được căng thẳng.

Lão đàn có lớp lang, có cung bậc, đủ giọng ngũ âm ngũ sắc, khiến cho ai nấy đều bàng hoàng xao xuyến tâm tư Kể hoài vọng về phương Nam, người trông về đất Bắc. Có lúc như chim lẻ bạn trên tòa hải đảo, có lúc như giông to gió lớn muốn trùng trên đại dương. Có lúc như giọng cười đùa trên bàn tiệc. Những sợi dây đàn réo rắc náo ruột ấy ai ngờ, đây chỉ là những sợi râu bạc của lão cái bang lách lưởi khôn khổ này.

Cát Tường vô cùng thán phục nàng nói:

- Phải chi tiểu nữ là đàn ông, tiểu nữ sẽ xin là huynh truyền thụ cho phép nội công Bạch Long Tu Cầm đó thật là tuyệt diệu !

Lời nói ấy khiến cho Lôi Phong, Sĩ Nguyên và cả cô gái Lý Tuyết Đào cũng vui lây, quên hết cái buồn của người xa xứ.

- Cái nghề mọn đó có hay ho gì mà lão già ăn mày kia hiu hiu tự đắc chứ ? Lời nói ngạo mạn kia chợt phát lên sau chòm lau lách ròi từ dưới bờ sông đi lên một đạo sĩ Đó là lão Du Hành Thượng Nhân ở xứ Y Thế. Lão hơi phát trần màu xanh vừa đi đến với vẻ tự đắc.

Bạch Long Tu Cổ Giả Tử dừng tay lại, đưa mắt nhìn Du Hành Thượng Nhân vội đứng bật lên vòng tay cúi đầu kính cẩn ra mắt:

Kính chào Du Hành Thượng Nhân đại tông sư Thân cung Đại Tự!

Sĩ Nguyên thúc hỏi mọi người cùng chào hỏi riêng hẳn ta thì lắt mực cung nghinh:

Tôn gia đến đây, bọn tại hạ tiếp nghinh không được chu đáo xin ngài miễn chấp.

Ta không chấp chi cả. Lão vừa nói vừa khoát áo đạo trưởng ở Thân Cung Đại Tự rồi gất:

Bọn chúng bây không biết giữ phận thấp hèn sống cho qua kiếp. Còn muốn gánh lấy tai vạ võ lâm hay chăng?

Dạ ! Dạ .! Mấy vị trưởng lão đồng vang dạ vang rân. Bọn Vũ Hỉ Điền Tú Gia Cát Tường thì đứng trơ ra, như nhìn thấy núi Thái Sơn hiện đột ngột trước mắt,

- Nay các người ra Bắc Hải Đạo theo Điền Hoành và Xuyên Đảo phương Tử chăng?

Thấy họ không đáp, lão ta vuốt mấy sợi râu dài nói. Nay ta đến đây. Các người hãy lui về Nại Lương phía Nam cho mau, Còn muốn xen vào việc Bắc

Hải Đạo để đối đầu với Thần Cung Đại Tự thì ta không tha thứ đó Nói rồi, lão ta từ từ lui về phía bãi sông: Nơi đó có chiếc thuyền nhỏ chừng hai mươi thạch, lão khoan thai đứng đỉnh bước xuống thuyền rồi mất hút bên kia sông.

Lôi Phong tráng sĩ hỏi Sĩ Nguyên:

- Lão ta là người như thế nào mà các vị phải lăm vậ?

Sĩ Nguyên đáp :

- Lão này có bốn điều đáng sợ.

Lôi Phong hỏi:

- Điều gì?

Sĩ Nguyên nghiêm nét mặt nói:

- Lão là giáo chủ Thần giáo ở Thần Cung Đại Tự!

- Đó là uy lực số một của Thiên Hoàng. Hai là võ công đứng vào hạng siêu việt. Ba là môn đệ Thần đạo Phù Tang, các vũ sĩ đạo toàn phía Nam đều theo lão cả.

Nhưng sao lão không cho lên Bắc Hải Đạo ?

- Xuyên Đảo Phương Tử, hay Điền Hoành đều là thủ hại của lão ta cả. Chắc là lão có mưu đồ gì trên Bắc Hải Đạo với dân tộc Hà Di.

Bạch Long Tu Cổ Giả Tử nói:

- Hà Di là giống dân ở Bắc Hải Đạo xưa kia thời kỳ Nại Lương đến thời đại Bình An dần dà mới thu phục được, nhưng giờ đây trong thâm tâm họ vẫn chưa phục dân lùn Phù Tang! Thấy lão hiện đến, chúng ta cũng đoán biết là quanh chúng ta, bọn thần đạo Phù Tang đã theo dõi từng bước cả rồi!

Lôi Phong tráng sĩ điềm nhiên nói:

- Đường ta ta cứ đi. Ngại gì chúng ngăn trở. Nếu quý vị ngại Thần Cung Đại Tự ngàn đón thì chúng ta có thể chia tay ở đây!

- Nói như thế ở đại huynh biết rồi mọi sự có thể xảy ra nay mai. Còn việc chúng ta lên Bắc Hải thì cứ đi mà thôi ! Rồi cùng nha thu xếp mọi việc đồng lên ngựa đến Từ Hạ.

- Đến Từ Hạ chúng ta có quen với Đại Danh và các vị tướng quân ở đây. Nhất là tướng quân Đằng Nguyên Mã Tự, người luôn luôn không muốn cho Thần cung Đại Tự ở Nại Lương bị kém thế trước Bắc Hải Đạo và Thiên Tong của nhóm Hà Di chiếm lĩnh bá quyền.

Khi bọn họ đến gần cổ thành xứ Từ Hạ, chợt có một đoàn người ngựa đi sẵn bấn sắp vào thành, Sĩ Nguyên vui vẻ reo lên :

- Tướng quân Đằng Nguyên Mã Tự đang dẫn đầu toán võ sĩ Mặc Phủ vào thành kia. Ta mau đến ra mắt người và đồng thời vào thành luôn thể. Nghe theo

lời Sĩ Nguyên, tất cả mọi người thúc ngựa xông đến bên đoàn võ sĩ đạo của tướng quân.

Chợt nghe giọng hét lớn:

- Dừng lại! Dừng lại! Bọn Cái bang đi đâu đấy. Có lệnh của tướng quân. Phải dừng lại cả ở cổng thành, chờ trình thông điệp rồi mới được vào.

sĩ Nguyên đáp :

- Sứ điệp ! Thông điệp chi, ta từ Nại Lương đến đây có việc về ba món báu vật trấn truyền quốc tại đền Thần Cung ở YThế. Người cứ báo với tướng quân là có Cái bang chủ Sĩ Nguyên đến cần ra mắt.

Đằng Nguyên Mã Tư nghe báo có Sĩ Nguyên cần ra mắt thì vội vàng xuống ngựa đứng chờ. Rồi nói với lên võ sĩ hộ vệ:

- Người mau ra mời bang chủ thành Nại Lương vào đây Tên võ sĩ vội chạy ra, vội về kính cần ra mặt, cúi đầu thi lễ và nói :

Kính thưa ngài bang chủ. Xin ngài thứ lỗi cho tôi vì có mắt như mù, không thấy đại gia trước mặt. Tướng quân tôi xin mời ngài vào trước cổng thành, người đang đứng chờ ở đây.

Sĩ Nguyên đáp:

Người về bẩm với tướng quân là ta đến ngay. Rồi quay sang mọi người nói:

- Chúng ta cẩn thận và bình thản vào thành. Vũ khí cất dấu kín đáo đừng để lộ, có thể gây ra sự hiểu lầm, khó cho việc phê thông điệp.

Bọn võ sĩ Phi Cước nói :

- Bang chủ cẩn thận rất phải. Chúng tôi đi đây cũng có thông điệp để trình rồi. Nhưng dầu sao thì việc tôn trọng chủ nhân vẫn là hay hơn.

Sĩ Nguyên chợt hỏi:

- Khoan đã! Trong đám người của chúng ta đây, có ai biết thuật Sumô hay không ? Liêm Túc với dáng to lớn như hộ pháp, chậm chạp, từ lâu không nói gì, nghe hỏi, y lên tiếng:

Kỳ đại hội đò vật ở Đông Kinh, tôi chiếm giải quán quân đó. Hỏi làm gì?

Sĩ Nguyên mừng rỡ nói:

- Võ sĩ của tướng quân đây rất giỏi về đò vật. Tướng quân cũng là một tay đò vật lừng lẫy một thời. Mỗi lần có khách lạ, thường mời nhau đánh vật làm vui. Nếu ta thắng được họ, thì họ càng nể nang hơn và có thể ta đòi hỏi gì cũng được. Cả thứ tiền nhà Tống, họ cũng ban thưởng cho rất hậu.

Liên Túc nói:

- Được thế càng tốt. Tuy nhiên chưa biết võ sĩ thành này ra sao?

Sĩ Nguyên nói:

- Cùng lắm thì... thua, cũng chẳng sao, thắng được danh thơm, thưởng nhiều. Thua thì cũng được phê thông điệp, và ăn no một buổi trước khi ra đi..

Lúc này Hồng Châu nói khẽ với Lý Tuyết Đào:

- Việc đi Bắc Hải đạo không đơn giản đâu!

Lôi Phong nói:

- Tất nhiên là như thế. Tuy nhiên ta sẽ thăm dò xem còn cách nào đi êm thấm và nhanh hơn.

Lý Tuyết Đào nói:

Lúc nào đi đường bộ cũng gặp bọn võ gia đón đường, bọn Nhất Quỷ cướp bóc. Mà đi đường thủy thì mùa này giông bão luôn. Tiểu muội có hỏi thăm bọn Phi Cước, họ bảo bất tiện lắm không thể đi đường biển ra Bắc Hải Đạo được.

Khi mọi người đến cổng thành, tướng quân Đặng Nguyên Mã Tự niềm nở ân cần, vui vẻ chào hỏi và hỏi thăm sức -khỏe, việc đi đường... sau đó hỏi tiếp :

- Trong đám Cái bang các vị cô tay đô vật nào khá hay không?

Sĩ Nguyên nói:

- Thưa tướng quân. Làm sao Cái bang chúng lại dám tranh hùng với các võ sĩ của Mạc Phủ, Đặng Nguyên Mã Tự nghiêng vai rộng cười vang như sấm :

- Cái ban hội thành Nại Lương uy danh rất lừng lẫy. Sao lại không có tay đô vật nào ? Còn 'cái việc ba món báu vật truyền quốc ở Thần Cung Đại Tự như thế nào? - Đợi vào thành rồi tại hạ sẽ nói cho ngài nghe. Đường như lão Du Hành Thượợng Nhân đang đi tìm ba món báu vật đó Và họ nghi cho bọn đạo giáo ở Viên giác tự, do Võ Học Tổ Nguyên hành động gì đấy !

- Viên Giác Tự cũng như giới võ sĩ và tăng lữ đều là người của Bắc Điên? Bọn Đại Lại ở ty Huệ Sơn lại theo Thiên Tông. Ta nghe nói chúng rước mấy sư Đại Lại Lạt Ma từ Tây Tạng sang nữa! Bọn này đều là người của vua Càn Long ! Các người đi khắp đó đây, biết tông tích và hành động của bọn này sang Phù Tang đảo làm gì chẳng ?

Sĩ Nguyên nói:

Bọn Đại Lại Lạt Ma, Ban Thiên Lạt ma, Bồ Đề Tâm Truyền đều phục dịch cho Xuyên Đảo Phương Tử, và Diên Hoành ở Bắc Hải Đạo. Nhưng bọn Bắc Hải Đạo vừa bắt Thu Ngân quận chúa của vua Càn Long, chắc họ sang đây truy tầm!

- Vừa rồi họ có, đến vùng này. Nhưng các võ sĩ ta hay được thì họ đã sang Kinh Đô hay Nại Lương rồi. Tìm mãi không thấy tung tích gì nữa!

Sĩ Nguyên cười:

- Cái Bang chúng đông đảo vô số. Cái Bang hội là cái bể chứa vạn hữu chúng sinh. Đôi khi họ hòa nhập vào đó chẳng? Vừa nói Sĩ Nguyên vừa cười to lên. Khi đó tất cả đã vào trong thành.

Trong tòa hoa viên rộng của Mạc Phủ, tướng quân và các võ sĩ của mình ngồi uống rượu Sakê với các vị tân khách.

Rượu Sakê hôm nay rất mạnh!

- Thứ rượu hảo hạng của ta đãi Cái Bang các vị đây.

Nói xong trầm ngâm một lúc, tướng quân lại nói tiếp:

- Và lại cái việc quý trọng của Thiên Hoàng để nơi tôn nghiêm mà bị mất. Không biết thật hay giả !

Bạch long tu cổ giả Tử nói:

- Ba món báu vật linh thiên truyền quốc là Ngọc ấn, Bảo kiếm và Kính Thần. Ba món vô cùng tôn quý đó đột nhiên mất tích. Khiến cho các Đại Danh, Mạc Phủ, và cả các đạo tổ, chương môn phái đều bị nghi ngờ. Nhất là Đông Bắc Điền. Dòng này có quan hệ nhiều đến Càn Long, và cũng chính dòng này có ý đồ muốn bành trướng thế lực xuống Đông Nam á châu.

Tướng quân trầm lặng suy ngẫm.

Khi đó Cát Tường cất lời, nàng có cứ chỉ rất nghiêm trang và quý phái:

- Thưa ngài Tướng quân. Tướng quân có ý kiến gì về việc Thiên Hoàng trao quyền Quảng Bạch cho dòng Bắc Điền?

- Đó chẳng qua là một chức vụ nhất thời, chứ làm sao mà các tướng quân khác tuân phục kẻ đại gian ác đó Ta nghe nói Xuyên Đảo Phương Tử đã xâm nhập vào Phú Xuân để ám toán Nguyên Huệ, vị chúa nước Nam không thành. Việc đó gây thêm nhiều phiền nhiễu cho Thần quốc của ta đang hồi cực kỳ đảo điên khốn khổ này. Riêng ta, thì ta chỉ nghĩ là bọn Thần Cung Đại Tự ở Y Thế tung ra cái tin đó là vì trên đất nước nghèo khổ này, không đâu giàu có thịnh thế hơn là Thần Cung Đại Tự. Bọn chúng thấy dân nghèo đói đang dấy lên, làm loạn khắp nơi, ta nghĩ... rồi lúc bọn Bắc Tính Nhất Quỷ và bọn Đả Hủy và nhất là bọn của Bang chủ Cái bang Nại Lương đây... sẽ kéo đến Y Thế mà tìm của cải, lương tiền, thóc lúa mà sống chứ.

Sĩ Nguyên cười :

- Tướng quân chớ nghĩ bọn Cái bang ehúng tôi như thế. Chúng tôi vô tổ chức, chỉ cầu xin của bố thí của thiên hạ sống qua ngày mà thôi!

Tướng quân chợt xoay lại về phía các thuộc hạ của mình nói:

- Hôm nay giới võ lâm có mặt ở đây khá đông. Ta muốn các người chọn ra một tay đô vật để tiếp đón quý vị cho hợp với tinh thần võ sĩ đạo. Các người cử đại diện cho xứ Từ Hạ nào?

Mộc Thôn Trọng Thành! Đại diện cho võ sĩ Từ Hạ của chúng ta!

- Tướng quân Đẳng Nguyên thực ra đã biết từ lâu là bọn võ sĩ sẽ cử Mộc Thôn Trọng Thành ra thách đấu.

Tướng quân quay về phía Sĩ Nguyên hỏi :

- Còn các vị cử ai chứ?

Sĩ Nguyên đưa mắt nhìn Liêm Túc. Mọi người bỗng thấy Liêm Túc đứng lên, nói :

- Kính thưa tướng quân tôi xin chấp nhận lời thách thức đấu vật với Mộc Thôn Trọng Thành của ngài.

Tướng quân nói:

- Nay ta đặt cuộc, kẻ thắng được một bình Sakê tuyệt hảo và năm trăm thạch, tính bằng tiền nước Tống cho đây.

sĩ Nguyên hỏi:

- Thưa tướng quân ! Kẻ bại không có gì ư?

- Kẻ bại ư ? Đáng ra thì sẽ tự sát theo đúng tinh thần võ sĩ đạo Nhưng đây không phải là việc cừu hận ân oán, mà đây chỉ là cuộc đấu sức tranh tài giữa bằng hữu thân tình với nhau. Vậy kẻ bại ta cho một cặp yên ngựa bằng đồng của xứ Từ Hạ đây.

Mộc Thôn Trọng Thành và Liêm Túc đồng bước ra giữa võ sảnh.

Bắt đầu những tiếng reo hò vang dậy của đôi bên, tạo thành một cảnh huyên náo tung bừng. Theo luật giao đấu, kẻ nào bị nhấc lên và đẩy ra khỏi vòng tròn lớn thì thua cuộc.

Mộc Thôn Trọng Thành và Liêm Túc cả hai đều đóng khố bịt tóc cẩn thận rồi bước vào giữa vòng tròn. Họ tiến lên, chờ vờn, chớp bắt, tránh né rồi cuối cùng xáp lại bám chặt vào nhau như hai mảnh hổ đang dốc hết sức lực, tài năng để thủ thắng.

Quả là hai ông Hộ pháp như hai hòn núi thịt. Đã nhiều lần Mộc Thôn Trọng Thành nắm được đai khố của Liêm Túc, nhưng không đẩy hẳn ra khỏi vòng được. Liêm Túc cũng rùn sát {hử sức đẩy đối thủ, nhưng đã khá lâu cả hai đều không hạ nổi nhau.

Tiếng vỗ tay reo hò vang dậy cả tòa võ sảnh. Lý Tuyết Đào nhìn họ lắc đầu:

- Đánh vật như vậy, biết đến bao giờ mới hạ nổi nhau. Thật là một cuộc đọ sức lạ lùng.

Sĩ Nguyên nói :

- Chúng ta sẽ thua cuộc. Nhưng thua trong danh dự !

Cát Tường cười :

- Nghĩa là chúng ta nhường cho vị sứ quân háo thắng này chứ ?

Lý Tuyết Đào nói:

Đó là đạo lý của người Đông phương. Chúng ta luôn kính nhường người. Lão Tử có nói một câu chí lý:

Cát Tường hỏi:

- Câu nói của Lão Tử thế nào?

Lý Tuyết Đào nói :

- Chỗ thấp nhất thiên hạ, đó là cái biển (bể).

Cát Tường tỏ vẻ thán phục Lý Tuyết Đào và nói với nàng :

- Người phương Nam rất sâu sắc thâm trầm! Chị xứng đáng là chị cả của chúng tôi.

Lý Tuyết Đào nói:

- Đạo đức Đông Phương thích hợp nhất cho con người võ lâm.

Cát Tường nói:

- Lão Tử là người Trung Quốc, người Trung Quốc ở phương Nam!

Lý Tuyết Đào nói:

- Lão Tử là người phương Nam, ngày xưa nước Bách Việt, trong thời Ngô Việt Xuân Thu, một số đông người Bách Việt, Chiêm Việt và Mân Việt, Việt Kiều ở đó. Vùng Động Đình Hồ, Việt Câu Tiễn và cả Ngô Phù Sai đã có thời làm bá chủ Trung Nguyên. Cũng là dòng Việt tộc cả Vì thế mà hoàng đế chúng tôi là Quang Trung Nguyễn Huệ ngày nay đã có lần muốn nhà Thanh bên Trung Nguyên trả đất Lưỡng Quảng lại cho Việt tộc. Chúng tôi ở đây và cả ở vùng Bắc Bộ nữa. Dòng Việt tộc có Lão Tử đây ! Tuy nhiên một nhà tư tưởng là cả chung của nhân loại. Võ đạo Nhật Bản cũng xuất phát từ tư tưởng nhu thắng cương của Lão Tử đây.

Cát Tường nói:

Chuyện đó tiêu mọi người không được biết. Tuy nhiên võ đạo Phù Tang có phái Chân Ngôn Tông và Thiên Đài Tông, họ chuyên luyện ở các núi cao, lúc xuống núi, họ là các vị Sơn Phục hạ san. Nếu hiền tử muốn tìm hiểu họ thì cứ nhìn các vị đạo nhân của xứ Phù Tang thì biết ngay. Họ ăn mặc rất giản dị và thường trị bệnh cứu nhân độ thế.

Đang trò chuyện thì giữa giảng võ sảnh, Mộc Thân Trọng Thành đã đẩy được Liêm Túc ra khỏi vòng tròn.

Tiếng hoan hô vang dậy, khiến cho vị tướng quân thành Từ Hạ rất mực vui thỏa, thông khoái trong lòng. Bọn Sĩ Nguyên được đổi thông hành đi sang vùng lãnh địa của xứ Kỳ Phụ.

Ngày thứ, ai nấy đều từ giả tướng quân lên đường.

Đoàn người Bắc Hải Đạo ra đi giữa trời mưa phùn gió bắc lạnh lẽo thấu xương.

Họ đến vùng xuyên sơn giáp hải. Đến núi Bình An thì bỗng nhiên tuyết giá rơi dày đất rất khó đi.

- Sĩ Nguyên than thở với mọi người:

- Thật không ngờ, giữa buổi trung thu mà lại có tuyết giá lạnh lùng như vậy! Khí hậu ở đây thay đổi bất thường quá.

Cát Tường nói:

- Có tuyết mùa Thu mùa màng tốt lắm, nhất là nông dân sẽ trúng mùa lúa thóc đầy kho chứ lo gì. Tiểu muội từng đi ngang qua vùng này, lúc có sương tuyết phủ, là lúc trăng thu soi kỳ ảo trên đỉnh thiên sơn Bình An. Đêm nay chúng ta lên thiên sơn Bình An để ngắm trăng, nghe tiếng chim Từ quỳên kêu và ngâm thơ của đại thi hào Tô Đông Pha thì có thú chi bằng. Nghe Cát Tường nói như vậy mọi người lấy làm phấn khởi vô cùng. Cơm nước xong, Cát Tường và Lý Tuyết đào chuẩn bị bình trà, sửa soạn lên núi Bình An để ngắm trăng.

Lôi Phong nói với Hồng Châu:

- Đỉnh thiên sơn Bình An, hắc là nơi linh thiêng của bọn võ sĩ đạo Phù Tang. Chúng ta người nước Nam cũng nên lưu dấu cờ Tây Sơn ở đây để cảnh cáo những ai ôm mộng công cuồng làm bá chủ võ lâm vùng Đông Nam á Châu kẻ cả nước Việt chúng ta.

Hồng Châu hỏi:

- Vậy đại ca tính thế nào!

- Đến đó quan sát sẽ biết: Tuy nhiên chúng ta dùng nội công vẽ hình cờ Tây Sơn trên đỉnh núi cho chúng biết thần uy của Việt tộc.

Bàn tính xong đâu đấy thì Cát Tường đã, hỏi thúc mọi người lên thiên sơn Bình An. Đường đi đầy băng tuyết. Thỉnh thoảng thấy vài chú gấu leo lên cành cổ thụ, mình phủ đầy tuyết, mấy đàn chó sói cất tiếng tru lạnh lạnh thấy đoàn người xông pha giữa mùa gió tuyết. Khoảng nửa đêm, trăng hiện lên ngàn không, trên đỉnh thiên sơn mờ ảo như vành môi người thiếu phụ, khiến cho Lý Tuyết Đào đột hứng đọc lên mấy vần thơ:

Trăng nửa đêm buồn quá đôi buồn .

Lòng ta xao xuyến giữa màn sương.

Còn gì lưu luyến trong hơi thở.

Như nét môi người nhạt sắc hương.

Cát Tường nghe giọng ngâm nảo nùng tha thiết, một tâm sự ngổn ngang, dằng xé của người còn gái đang hồi tiếc tuổi xuân sắp tàn phai.

Nàng đưa mắt nhìn Lý Tuyết Đào.

- Hiền tử không nên ngâm thơ buồn bã như thế?

Lý Tuyết Đào hỏi:

Tại sao.

- Cát Tường nói:

- Thơ buồn vương nhiều hệ lụy trong cuộc đời. Vì thế ngâm thơ sáng khoái hơn!

Lý Tuyết Đào nói:

- Lòng người trắc ẩn cảm thông với vạn vật. Trăng thiếu phụ buồn trên đầu núi, tiểu muội cảm thấy một mối buồn dâng, lên không thể nguôi ngoai được.

- Lòng cảm khái về tạo vật, cũng là lòng cảm thán cho tâm sự riêng tư của mình. Hiền tử có việc gì động tâm cạn mà buồn như thế Lý Tuyết, Đào bỗng nhiên thở dài một tiếng rồi quay đi về hướng bếp lửa. Nàng nói lãng sang chuyện trò đạo.

Xưa nay trời đất và lòng người hòa hợp. Đêm nay lạnh lẽo; trong sáng, mờ mờ. Lòng trời đất và lòng người cùng chung một nỗi niềm. Duy có ấm trà đất đủ ngũ hành: Kim, mộc, thủy hỏa, thổ là lạo nên sức sinh động và ấm áp cho lòng người bền chặt mà thôi.

Chúng ta mau pha trà cho các bằng hữu và các vị Cái Bang thưởng thức. Cát Tường bèn đứng lên, mở bộ đồ trà Giang Tô bày ra trên lò thạch bàn. Ai nấy không chờ mời mọc đều tề tựu quanh đó để cùng dự buổi trà đạo dưới trăng thu.

Mặc dù tuyết bay như hoa Anh Đào, và trăng chỉ sáng mờ mờ, nhưng ai nấy đều sáng khoái, cười nói huyền thiên những việc giang hồ đạo lý. Họ lại nói về việc đấu vật ở thành Từ Hạ vừa qua. Cùng nhau nói lớn mà rằng:

Một chuyến đi Bắc Hải Đạo mà chịu rất nhiều thiệt thòi cho thanh danh của Liêm Túc đại ca. Chúng tôi xin đa tạ!

Liêm Túc cất giọng ồ ề nói:

- Đó là cố tục, ta phải nhường cho chủ gia thế thôi. Chớ ngay lúc khởi đầu, tiểu đệ đã có thể hạ ngay hấn rồi đấy!

Lúc đó, mọi người chột nín lặng! Tiếng ngựa hí từ dưới chân đồi núi vọng lên: Đôi mắt Thiên lý nhân của Mộ Dung Chính nhìn thấu màn đêm. Lão ta chột đứng lên nói:

- Có xuyên Đảo Phương Tử và một tên Lạt Ma Tây Tạng đến đây. Sau lời nói quả nhiên tiếng ngựa đên gần rồi họ thấy thấp thoáng trong sương mờ bóng hai người hiện ra trước mặt.

Cát Tường nữ hiệp từ lâu nghe danh Xuyên Đảo Phương Tử, ước muốn đo tài cao thấp cho biết.

Nàng gọi lớn :

- Xuyên Đảo Phương Tử đến đây! Đây cũng là "Lối Phong Đình" để cho nương tử trở tài tuyệt kiếm đấy. Chúng tôi chờ nàng ở lại đình thiên sơn này đã lâu!

Xuyên Đảo Phương Tử và Lạt Ma Tây Tạng, vừa lời khỏi yên ngựa, vừa nói:

Cát Tường... nàng nữ hiệp mặc áo bào xanh !

- Từ lâu Bắc Hải Đạo rất lưu tâm đến nữ hiệp đấy!

Cát Tường quát mắng hỏi:

- Dòng Bắc Điền các ngươi định làm gì ta Xuyên Đảo Phương Tử nói:

- Bọn Đông Hải Đạo và, Nam Hải Đạo các ngươi chớ hòng xen vào việc của Bắc Hải Đạo chúng ta. Riêng ta thì muốn xem tài kiếm thuật của Cát Tường người Trung Quốc ra sao cho biết.

Cát Tường với lấy bao kiếm đặt gần bên âm trả cùng với hành trang của mọi người. Nàng từ từ đứng lên nói:

- Xuyên Đảo Phương Tử hãy dỡ Thái Dương Kiếm của ngươi ra xem thử Xuyên Đảo phương Tử vội rút báu kiếm ra khỏi vỏ, tia thép ..lạnh mình.

Cát Tường sử dụng Tịch Tà, Kiếm, là, một loại báu kiếm dưới đời Nguyên-Mông, do tay đúc kiếm của Đại Minh Hồng Võ tạo nên Sĩ Nguyên thấy cuộc diện hết sức nghiêm trọng và nguy hiểm bèn đứng lên nói:

Nay Xuyên Đảo Phương Tử đến đây, có lẽ nào mục đích là đo kiếm với chúng ta. Ta cứ nghĩ là nàng tới đình thiên sơn này để ngắm trăng thu mà thôi!

Xuyên Đảo Phương Tử cười nhạt:

- Trước khi ngắm trăng, phải dẹp đi những chướng ngại trước mắt cho quang đãng rồi ngắm trăng thu mới thú vị chứ!

Cát Tường mím môi nói khẽ:

- Chắc là ta cũng phải làm thế đấy!

Xuyên Đảo Phương Tử lùi lại một bước, đưa kiếm ra trước mặt. Chiếc mũi kiếm về giữa ánh mắt ngời sáng của Cát Tường. Còn Cát Tường thì đứng yên,

thanh Tịch Tà Kiếm cắm mũi trút xuống đất. Chợt Xuyên Đảo Phương Tử hét lớn "Kia" một tiếng rồi hai tay cầm kiếm phóng đến đâm thẳng vào yết hầu Cát Tường. Thế kiếm nhanh như một lần chớp. Cát Tường bỗng xuống "qui tẩn" thanh Tịch Tà Kiếm hươi lên một nửa vòng, tròn che kín trước mặt.

- Choang ? Choang !

Nàng đỡ được thế kiếm của Xuyên Đảo Phương Tử và tiện đà hươi .Tịch Tà Kiếm chém vào giữa mặt Xuyên Đảo Phương Tử.

Thái Dương Kiếm cũng nhanh nhẹn phi thường nâng lên gạt Tịch Tà Kiếm sang một bên. Bây giờ Cát Tường sử dụng môn Bạch Hạc Kiếm còn Xuyên Đảo Phương Tử thì dụng phép kiếm của Thần đạo Phù Tang của Du Hành Thượng Nhân truyền thụ.

Cả hai một như hoa đào lộng gió, một như làn chớp rục giữa không trung. Giao kiếm đã hai mươi hiệp cầm đồng.

Lão Lạt Ma mặt đen râu mọc ngược trắng như cước thấy thế nói:

Nữ hiệp mau dừng tay, để lão tăng bắt chúng nó qui phục?

Xuyên Đảo Phương Tử nhân thế nhảy vọt ra ngoài. Lạt Ma Tây Tạng cảm phát trần từ từ bước vào. Lúc đó Hồng Châu lập tức lấy cung tên chờ sẵn bên ngoài.

Chiếc phát trần như sắt thép tôi luyện tấn công liền một lúc ba chiêu vào giữa mặt Cát Tường. Bất buộc Cát Tường phải lùi lại cả ba bước, Hầu như nàng không đủ nội lực đón đỡ ngọn phát trần ghê gớm của lão ta. Bỗng nhiên lão ác ma này nhảy vút lên cao, rồi từ trên cao lão vươn phát trần định đánh bổ xuống.

Chát!

Tiếp theo là một tiếng "ó!" thất thanh. Lão ác ma ôm cổ tay lùi lại. Khi đó hai mũi xuyên vân tiễn của Hồng Châu đã bắn ra trúng vào ngọn phát trần một mũi, còn mũi tên thứ hai xuyên qua cổ tay lão ác ma khiến lão đau đớn xuyết ngất đi.

Xuyên Đảo Phương Tử cả kinh. Không ngờ tài bắn cung của Hồng Châu ghê gớm đến thế !

Chính nhờ hai mũi Xuyên Vân Tiễn mà Hồng Châu đã cứu được tính mạng của Cát Tường. Lúc này nét mặt Cát Tường vẫn còn lộ vẻ khiếp đảm tái xanh.

Xuyên Đảo Phương Tử vội đưa tay đẩy lão ác ma Tây Tạng lên mình ngựa, rồi lập tức phóng chạy đi:

Lôi Phong và Lý Tuyết Đào không bỏ qua cơ hội lập tức phóng ngựa xuống núi đuổi vèo vèo theo. Chàng vừa đuổi vừa nói với Lý Tuyết Đào.

- Bắt cho được Xuyên Đảo Phương Tử thì mọi việc sẽ có kết quả mỹ mãn.

Đuổi theo Xuyên Đảo Phương Tử độ năm dặm. Do đêm tối và trước mắt khu rừng tuyết phủ dày đặc, nên cả hai đều để mất dấu của nàng hiện nữ Bắc Hải Đạo.

Lúc họ quay ngựa về thì lạc lối, đi nhằm hướng Kỳ Phụ - con đường lên Mạc Bắc.

Còn Cát Tường và Hồng Châu và các vị Cái Bang; lúc Lý Tuyết Đào và Lôi Phong đuổi theo Xuyên Đảo Phương Tử, họ bèn bắt ngựa xông ra đuổi tiếp. Đến canh tư cũng lạc dấu. Tìm đường không được, lại về đi phương đông, sang vùng đất trên đường đi đến thành Đông Kinh.

Nhắc lại khi Lý Tuyết Đào và Lôi Phong lạc lối, họ không biết đi đường nào ra khỏi vùng núi non rừng rậm thâm u này. Cả hai phải xuống ngựa theo lối mòn trên tuyết mà đi. Thời may người dân ở đây họ cấm cộc làm lối chỉ dẫn những lúc có tuyết phủ dày, nên theo đó hai người đi một lúc đã đến một tòa cổ tự cất theo lối Thần Cung núp dưới khu vườn đầy hoa quả tết tươi.

Trời đã sáng hẳn, nên hai người cũng dễ nhận ra lối vào tòa Tam quan phía trước. Nhìn vào bên trong. Quang cảnh thanh tịnh, uy nghiêm, không thấy có ai lai vãng cả.

Lôi Phong nói :

- Chúng ta mau gọi thử xem có ai ở trong viện không.

Lý Tuyết Đào xuống ngựa đến trước tòa cổ miếu gọi lớn:

Chúng tôi là khách vãng lai, xin cần ra mắt. Trong thiền viện có ai đây không ?

Bên trong có tiếng động, dường như một cánh cửa thiền hé mở. Một đạo đồng thấy có khách, vội bước ra vái chào:

- Quý vị là người ở phương nào đến đây.

- Thưa đạo đồng, chúng tôi ở Từ Hạ đạo bước đến đây, không biết đây là chốn nào ? Xin cửa thiền cho tạm buổi cơm chay.

- Đạo đồng mở cổng mời vào:

- Trông các vị là người khách phương xa nên chúng tôi mới dám mở cổng. Còn bọn Bách Tính Nhất Quỷ ở đây, chúng phá phách cửa thiền dữ *lắm*, chúng tôi không dám mở cửa đâu.

Vị thầy cả cũng bước ra nghe ngóng rồi mời khách vào trung đường.

Câu đầu tiên vị sư phụ nói:

- Khách cứ tự nhiên dùng trà bánh. Bàn đạo sẽ cho đạo đồng lo cơm chay thiết đãi quý khách. Chẳng hay, khách là người Trung Quốc hay người Hàn Quốc đến đây.

Nhà sư nghe tiếng nói đã biết là người ngoại quốc.

Lôi Phong nói:

- Chúng tôi ở phương Nam nước Tàu. Chúng tôi là dân Đại Việt!

- À. dân Đại Việt mà người Trung Quốc vẫn gọi là An Nam đó phải không ?

- Thưa vâng ! Nhưng tên nước An Nam là xứ lệ thuộc vào nước Tàu, phổ biến nhất là thời nhà Minh, còn nước chúng tôi xưa nay vẫn xưng là nước Đại Việt, hoặc là nước Việt Nam. Chứ không nhận tên An Nam do bọn nhà Minh đặt ra:

Nhà sư gọi đạo đồng lo cơm chay đãi khách rồi ngồi xuống bên cạnh hai người chuyện trò rất vui vẻ. Hầu như ngôi cỗ tự này từ lâu nay ít có khách vãng lai.

Nhà sư lại nói:

- Còn việc nhà Thanh, chinh chiến với quý quốc thế nào. Bản tăng được nghe đạo tổ Du Hành Thượng. Nhân kể ra một lần. Nay mới nhớ lại đây.

Lôi Phong uống một ngụm trà rồi nói :

- Nhà Thanh, do vua Càn Long cho đại binh xâm lấn nước Đại Việt. Nhưng Quang Trung hoàng đế chúng tôi đã đánh Duối họ ra khỏi bờ cõi. Và nay việc giao hiếu giữa hai bên diễn ra tốt đẹp. Vua Càn Long đã định thông hiếu với vua Quang Trung bền chặt mãi, nên người có hứa gả quận chúa nhà Thanh cho vua chúng tôi.

Vị sư phụ gật đầu:

- Việc đó cũng có nghe Do Hành Thượng Nhân nhắc đến. Nhưng chắc là dòng Tường Quân, Mạc Phủ và Thiên Hoàng chúng tôi lưu tâm nhiều lắm.

Lôi Phong nói:

- Có lẽ một số nước, và cả tại Trung thổ dòng Hán tộc họ vẫn không thích có sự liên minh giữa nước Việt và nhà Thanh.

- Vấn đề là dân Hán tộc bị Thanh triều thống trị, họ muốn quật khỏi. Nhà sư nói.

- Dạ ! Phải thế ! Những nhà ái quốc của họ, như Thiên Địa Hội, Trung Nghĩa Đoàn đều có sang nước Nam để nhờ thế của Quang Trung hoàng đế chúng tôi hỗ trợ cho.

Lão tăng dường như không hiểu, hỏi lại:

- Tại sao vừa bang giao với nhà Thanh, lại vừa giúp Thiên Địa Hội chống nhà Thanh như thế ?

Lôi Phong mỉm cười nói: Thưa sư phụ, vì sư phụ chuyện lo việc tu hành, nên ít quan tâm đến thời cuộc. Đó là kế sách của hoàng đế Quang Trung chúng tôi, để làm áp lực, giảm bớt uy tín của nhà Thanh đi vậy. Và lại ba vị vua chúng tôi là những người nông dân áo vải từ Tây Sơn dấy nghiệp, họ rất quý trọng những

người ái quốc như Nghĩa Hòa Đoàn, Trung Nghĩa Đoàn, Thiên Địa Hội, đặc biệt Quang Trung. Hoàng đế chúng tôi hết lòng giúp đỡ họ.

Nhà sư dường như còn thắc mắc, lại hỏi:

- Tại sao thí chủ gọi là Ba Vua?

Lôi Phong nói:

- Đó là ba anh em của Quang Trung Hoàng đế chúng tôi. Từ lúc hàn vi họ khởi nghiệp với nhau gồm có Nguyễn Nhạc, Nguyễn Lữ và Nguyễn Huệ. Nhưng Nguyễn Huệ là người trẻ tuổi đại tài hơn cả. Chỉ có một cái phất tay mà từ núi Tam Điệp đến thành Thăng Long, hai mươi vạn quân Thanh cuốn vó chạy dài. Cái uy lực đó khiến vua Càn Long phải thuận gả quận chúa cho người, Tuy nhiên trong số các công chúa, quận chúa thì có Thu Ngân quận chúa rất kính mộ Quang Trung hoàng đế, lúc hội diện với Ngài lại điện Tập Hiền năm xưa. Từ đó Thu Ngân quận chúa bỏ hành cung, mong tìm đến vua chúng tôi để được ra mắt.

- Sao nàng cả gan như thế ?

Nhà sư trở mặt hỏi:

Lôi Phong tráng sĩ đáp:

- Phong tục Mãn Thanh tự nhiên lắm. Không như việc kín cổng cao tường của các người quý tộc ở nhà Hán, hay một số nước khác. Quận chúa hay công nương nào cũng có học qua võ công cung kiếm. Họ xông pha các trận mạc như nam giới. Vì thế mà việc họ đi khỏi hành cung là một điều bình thường thôi.

Lý Tuyết Đào nói:

- Tuy nhiên việc Thu Ngân quận chúa ra khỏi hành cung rồi biệt tích. Việc này khiến cho người nước Việt lẫn người nhà Thanh nghi kỵ lẫn nhau. Sự thật thì nàng lại được đưa đón về tại Bắc Hải Đạo của quý vị.

- Bắc Hải Đạo... của người Hà Di và dòng Bắc Điền thống trị!

Nhà sư nói rồi, lại tiếp:

Như thế cho nên Du Hành Thượng Nhân đến đây mới kể cho bản đạo nghe thoáng quạ, nay các vị từ phương Nam đến, chắc là đi tìm Thu Ngân quận chúa?

Lôi Phong gật đầu, nhưng chỉ cho lão tăng biết việc tìm Thu Ngân quận chúa. Và chàng giấu đi việc Sài Điền Thực lập Thành Cung Miếu ở nước Nam, và bí mật trong chuyến đi Bắc Hải Đạo của mình. Vị lão tăng đang chuyện trò với Lôi Phong và Lý Tuyết Đào thì có đạo đồng vào nói:

- Kính thưa sư phụ, cơm chay đã dọn xong !

Vị sư phụ vội mời khách vào trai phòng, và nói :

- Các vị người cứ ăn uống thật no, ở đây thiên viện có đủ lương tiền của sứ quân ban cấp chớ ngại gì cả:

Lôi Phong và Lý Tuyết Đào ăn uống. xong, lão hòa thượng lại mời ra khu làng kinh các để đọc sách, nghỉ ngơi cho thanh tịnh.

Trước nhà sư đầy vẻ thông thái và từ ái cả hai rất lấy làm an lòng.

Vị sư lại trân trọng nói:

Đến chùa thì đọc kinh Phật! Chúng tôi thuộc Hoa-Nghiêm tông. Cũng có khác với các tông phái các nơi.

Lôi Phong vừa ngồi lại, dở kinh "Duy Ma Cật" mà đọc Còn Lý Tuyết Đào chớp được pho "Địch Căn Kinh" của Bồ Đề Đạt Ma liền bảo:

Phép luyện nội lực công phu của Thiếu Lâm Tự, lại nằm ở cổ tự này thật là lạ.

Vi thiền sư nói :

- Bồ Đề Đạt Ma là sư tổ của Thiền Tông, vì thế chúng tôi có tìm hiểu qua Thiền Tông của giới võ sĩ đạo, chính quyển nội kinh này là do Du Hành Thượng Nhân đến đây hóa trai rồi biếu cho nhà chùa đây.

- Như vậy nhà chùa cũng có luyện võ công.

Vi thiền sư nói:

- Các Thiền tự xưa nay đều có luyện võ công tất cả.

Nhất là nội công. Mà chủ yếu của môn nội công là Tọa Thiền. Luyện Thiền để an dchlõng tính tình và dồi dào sức lực Vả lại thiền viện, hoặc Thần Cung Miếu nào cũng có tăng binh cả. Nhiều khi tăng binh còn mạnh hơn quân-gia của các Đại Danh và Mạc Phủ trong nước chúng tôi nữa.

Lôi Phong và Lý Tuyết Đào mới hay các tông phái không ,phải chỉ có môn đệ của họ luyện võ công về môn phái, mà họ còn có tăng binh được tổ chức như đoàn dũng binh võ sĩ của các Mạc Phủ, Đại Danh lĩnh chúa nữa!

Câu chuyện bắt đầu về các dòng dõi võ sĩ đạo thời Mạc Phủ thì có đạo đồng vào báo tin :

- Kính thưa sư phụ, bên ngoài có Du Hành Thượng Nhân vừa đến.

Lão thiền sư vội vàng đứng lên, sửa lại bộ thiên y gọn gàng, từ giã hai người khác, quay ra liếp lão Du Hành Thượng Nhân.

Lôi Phong bàn với Lý Tuyết Đào:

- Chúng ta không nên gặp lão này ! Rất bất lợi !

Lý Tuyết Đào nói:

- Du Hành Thượng Nhân có lẽ đến đây tìm Xuyên Đảo Phương Tử. Nhiều lần Xuyên Đảo Phương Tử xuất hiện, nhưng chúng ta không thấy Điền Hoành và cả Thu Ngân quận chúa nữa.

Lôi Phong lắng nghe có nhiều giọng nói từ trước cổng Tam quan, bèn nói với Lý Tuyết Đào:

- Đường như bên ngoài không phải chỉ có một mình Du Hành Thượng Nhân
Lý Tuyết Đào lắng nghe rồi nói.

- Có bọn võ sĩ đạo Phù Tang, bọn Xuyên Đảo Phương Tử, và bọn võ làm Trung Nguyên nữa!

Lôi Phong bèn cầm tay Lý Tuyết Đào bước ra bên ngoài, men theo phía trái trung đường mà ra. Họ núp vào chỗ kín đáo bên tòa hoa viên nhỏ, dưới bàn chân các con thạch sư để quan sát. Lôi Phong thấy theo sau vị lão tăng là Du Hành Thượng Nhân, Điền Hoàn, Chí Nhẫn Đại Sư Ban Thềm Lạt Ma bọn đốt chùa Vạn Hạnh, và giết chết Điệp Vân sư huynh. Ngoài ra lại có Xuyên Đảo Phương Tử, Đào Hoa Anh Tử đi bên cạnh một con người mà Lôi Phong không thể nào không thét lên lời kinh ngạc vô cùng.

Hoàng Bảo sư huynh!

- Kìa Hoàng Bảo sư huynh của ta, sao lại có mặt trong bọn Bắc Hải Đạo như vậy! Hoàng Bảo đang dắt con Hà ô Lôi của ta nữa! Thật là một điều không thể tin là có được!

Lôi Phong tráng sĩ không nén được cơn giận dữ, chàng cầm chặt tay Lý Tuyết Đào.

Cổ tay nàng đau đớn khiến Lý Tuyết Đào phải giật ra kêu lên.

- Sư huynh, đau tiêu muội lắm! Tại sao thế được!

- Hoàng Bảo sư huynh lại phản bội Tây Sơn rồi chăng?

- Biết đâu lòng người tráo trở. Bọn tổ sư Tây Tạng Đạt Ma, Ban Thiềm, Lạt Ma còn bị, bọn Xuyên Đảo Phương Tử qui phục thì Hoàng Bảo khó lòng mà chống lại được sắc đẹp của nàng! Nhất là chất mê hồn hương lợi hại vô cùng đó.